

ידיעות מעברות

כ"א באדר תש"פ | 17 במרץ 2020 | גליון 02 כרך 84

תוכן העניינים

3	דו"ח משיבות המזכירות
5	לקראת בחירת מזכיר/ת קיבוץ 2020
6	דיווחים מועדת משק
9	שאלתה לוועדת רכב
10	דיווחים מהנהלת קש"ת
12	פרידה ממשה מליחי
16	מהנעשה בבית הספר "סימני דרך"
17	מהנעשה בפרויקט "בית לחיים"
18	לזכרו של הלל פסח
19	מוועדת איכות הסביבה
20	מועדון הקליעה בראי הכוונת
23	סיפורים לכל עת - סיפור מאת מרגה כורש ..
25	בעקבות הפגישה עם נעם דן
26	5 הילדים הנוספים של משפחת בג
29	מכתב פרידה לגדי וזאן
30	על הפזמונאי יוסי גמזו ז"ל
32	עתיד נגיף הקורונה בישראל ובעולם
38	אם יוצאים מגיעים למקומות נפלאים
38	עובר ושב
39	להב חד - מפנקסו של צ'יפו

השעות הקטנות של הלילה יוסי גמזו

יוסי גמזו, שהלך לעולמו לאחרונה, התחנך בקיבוץ מעברות והיה בקבוצת רימון.

את השיר "השעות הקטנות של הלילה" כתב

גמזו בסוף שנות ה-50 ורק מאוחר יותר הוא נמסר לתיאטרון סמבטיון, הולחן על ידי יוחנן זראי ובוצע על ידי אריק איינשטיין.

למעשה, היה זה השיר הראשון בתקליטון הראשון שאריק הוציא ב-1960 והוא הפך להצלחה גדולה. התיאטרון עצמו נכשל ונסגר, אך השיר שרד ונשאר לנו לנצח.

במשך השנים הקליטו את השיר גם אילנית, יגאל בשן ושוב אריק איינשטיין, שביצע אותו מחדש בסדרת א"י הישנה והטובה.

בגיליון זה תוכלו לקרוא יותר בהרחבה על יוסי גמזו.

השעות הקטנות של הלילה הן אולי הגדולות באמת. בשעות הקטנות של הלילה העולם את ההגה שומט.

וחופשי מתככים ומבצע ותמים כתינוק בן יומו הוא דולה מאוקיינוס הנצח המזוני אלמוגי חלומות.

אז הרוח עובר חרישי בין אחת לאחת ושלושים ומרגיע בים סערה וכבר שתיים פחות עשרה

בשעות הקטנות של הלילה מלווים אל ביתן אהובות. בשעות הקטנות של הלילה משכימים מטאטאי הרחובות.

וחורשות התנים והאורן לוחשות אל הואדי סודות וחובשים את פצעי הבצורת הטללים היורדים לשדות.

אז הרוח עובר חרישי ונושק לצמרות הברושים, ומוסיף בטיילת לגלוש וכבר שבע דקות לשלוש.

בשעות הקטנות של הלילה נרתמות רכבות המשא. בשעות הקטנות של הלילה אמא שוב את ילדה מכסה.

ויוצאות הפריגטות לשייט ורוכלי הסידקית עשירים, בחולמם על מלכות השמיים שמוצאים אותה רק בשירים.

אז הרוח עובר חרישי בין ארבע לחמש ושלושים, ובבוקר מוצאים אחדים את שבילי החלב בכדים.

קיבוץ מעברות אבל על מותו של

משה מליחי ז"ל

**ומשתתף בצערה של המשפחה:
בוכה, חן, מיטל, לירן,
הנכדים והמשפחה המורחבת**

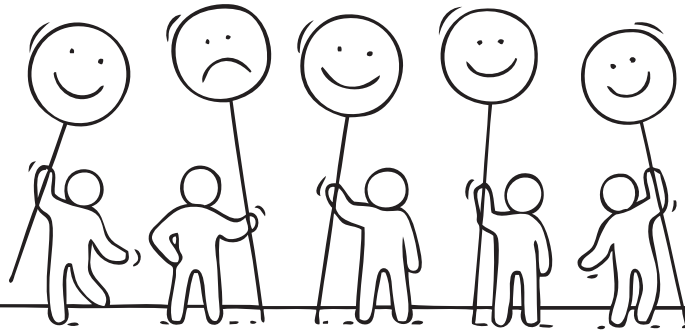
"ידיעות מעברות" - דו שבועון
עורך: אורי בן-שאול

חברי המערכת: ענבל נקש, ערן שבתאי
עיצוב גרפי: שמעון ברקוביץ
צילום השער הקדמי: ענבל נקש,
עיבוד מחשב: שמש.

צלומי השער האחורי: באדיבות דף
הפייסבוק "זה קורה במועדון".

כתובתנו: iton.maabarot@gmail.com

דו"ח מישיבות המזכירות

אחד ואחת מהשותפים בה? מדוע צעירים, שמעוניינים להיקלט, אינם פועלים ומתכווננים לעמידה בתנאי הקליטה מבעוד מועד?

סיכום ישיבות המזכירות ב-03.02.20 (0320)

1) סיום מסלול צעירים וקבלה למועמדות

מהלך הדיון:

בחודשים האחרונים עוסקת המזכירות במספר בנים ובנות מסיימי מסלול צעירים, שמביעים רצון להיקלט בקיבוץ אבל אינם עומדים בדרישות הקיבוץ לקליטה. לצד צעירים שמגיעים מוכנים ומזומנים לקליטה, יוצרים קשר ומסדירים את הנדרש לפני הגיעם לגיל 30, אותם בנים ובנות מגיעים לוועדת קליטה ברגע האחרון (או קצת אחריו) כאשר אין להם עבודה מלאה או פרנסה נדרשת או שצברו חוב בתקציב או חוסר בימי עבודה או שילוב בין הדברים. ו. קליטה איננה רשאית, על פי החלטות הקיבוץ, לקדם את תהליך הקליטה של אותם בנים ובוודאי שאין בסמכותה לאשר הארכה של מסלול הצעירים מעבר לגיל 30 ועל כן היא מעבירה את הטיפול למזכירות.

ועדת קליטה שולחת מכתב מפורט לצעירים ולהוריהם לקראת סיום המסלול (בערך שנה לפני הגיעם לגיל 30), תקנון הקליטה פתוח וזמין לכולם, ההורים בעצמם חברי קיבוץ, שידועים מה הן החובות של כל חבר...

נראה כי התשובות מורכבות (כמו תמיד) וניתן לחלק את המורכבות הזו, לשני עיקרים: האחד, רעיון השותפות שלנו ומשמעותה עבור כל אחד מאיתנו, התרופף לאורך השנים ועדיין לא הצלחנו לבסס ולעצב עוגנים חדשים וברורים לעצמנו. חוסר הבהירות הזו מועבר לצעירים במסרים כפולים ולא ברורים: מצד אחד, מעברות הוא בית, הוא משפחה מורחבת בהרבה מוכנים. מהצד השני, בשלב של רצון להיקלט כשותף שווה חובות ושווה זכויות - לא מספיק לפתוח את הדלת ולהכריז "הגעתי, מה יש לאכול"? אלא, צריך להפשיל שרוולים, לשנס מותניים ולקחת חלק בנשיאה בנטל.

במזכירות אנו מנסים לבחון כל מקרה לגופו, להבין מה הרקע לבעיה שנוצרה ומה נדרש כדי להשלים את הפערים הללו. מיותר לציין, שבשלב הזה, ברוב המקרים, האמוציות עובדות שעות נוספות גם אצל הצעירים וגם אצל הוריהם. הפרשנות היא שהקיבוץ והמזכירות שמייצגת אותו, מערימים קשיים מיותרים על בנינו ובנותינו במקום להכיל, להבין ולהתגמש. גם אם נמצא פתרון שמאפשר את אישור המועמדות, הרי שהמשקעים שנותרים אינם תורמים ואינם משרתים אף אחד.

העיקר השני מצוי בהחלטות הפורמליות שלנו הקשורות הן למסלול צעירים והן לקליטה. יש משהו לא מידתי במה שהקיבוץ נותן ומאפשר לצעירים במסלול, לעומת מה שהוא נותן ומאפשר למועמדים וחברים - זה מאוד מבלבל. בהמשך, מהלך קליטת הבנים לא מספיק ברור ויצר מצב בו צעיר, מתקבל במין זרימה אוטומטית כמעט, למועמדות. אין בהבניית התהליך אלמנט של בחירה אמיתית או צורך להוכיח לעצמי או לשותפי העתידיים שהבחירה שלי במעברות מושתתת על הבנה, מוכנות ומחויבות להיות שותף שלוקח על עצמו "לרוץ מתחת לאלונקה".

אולם, הסוגיה היא מהותית יותר - איך מטמיעים את המודעות לכך שקיבוץ מעברות היא שותפות שההצטרפות לשורותיה, אינה מובנית מאליה? וכי עצם קיומה תלוי בכל

התביעה השלישית שעוד תלויה ועומדת הינה בעיקר בגין סחורה שהוזמנה וסופקה, כביכול, ל"רפת חפר" ולאור אי הסכמה של הצד השני להתפשר כמו גם ראיות מוצקות כנגד טענות התובעת בתיק זה, תביעה זו ממשיכה להתנהל בבית המשפט.

החלטת המזכירות:

המזכירות אישרה את הצעת הפשרה והורתה לעורכי הדין לקדם את ההחלטה. חלקו של אבי כהן בסכום הפשרה טרם נקבע סופית ונמצא בטיפול נציגי המזכירות.

4 פרויקטורית "בית מנחם"

מהלך הדיון:

כפי שהוחלט במוסדות הקיבוץ, לכל פרויקט בניה/שיפוץ של מבנה ציבור יש למנות פרויקטור שבאחריותו לתכלול וללוות את הפרויקט בהתאמה למסגרת שאושרה לו ע"י מוסדות הקיבוץ הרלוונטיים. צוות "בית מנחם" שקיבל את המנדט מהשיחה להביא בפניה תכנית מפורטת להפיכת "בית מנחם" למרכז למוזיקה, התבקש אף הוא להציע פרויקטור. הצוות הציע את דליה פלג-לביא.

החלטת המזכירות:

המזכירות מאשרת את מינויה של דליה פלג לביא לפרויקטורית. המינוי הינו עד להבאת תוכנית לשיחת הקיבוץ. בהתאם להמשך החלטת השיחה האם לקבל את הצעת הצוות או לאשרר את ההחלטה הקיימת להריסת המבנה, יוחלט האם ובאיזה אופן לקדם את הפרויקט.

מירב

40% משרה, גם אם המשמעות היא של משרת מזכירי קיבוץ שהיא מעל 100% בסה"כ. ההחלטה תפורסם לציבור החברים כולל היקפי המשרה שהוגדרו מחדש ועם קריאה נוספת להגיש מועמדות לתפקיד. יוקם צוות איתור שיקדם את המהלך בהובלת מנהלת מש"א בו יהיו חברים - נציג ו. מינויים, מנהלת קש"ת וחבר/ה נוספ/ת מתחום משאבי אנוש. אישור המועמד/מועמדים לתפקיד יובא עם המלצת הצוות לשיחה ולקלפי.

3 עדכון משפטי "חשמל"

מהלך הדיון:

הקיבוץ מנהל הליך משפטי משנת 2016, מול שלוש חברות של ספקי אביזרי חשמל. שלושת התביעות הינן בגין אי תשלום על סחורה, שכביכול, סופקה לנתבעים. לעניין זה יובהר, כי אחת מתוך שלוש החברות תובעת את קיבוץ מעברות, "רפת חפר" ואבי כהן - מנהל החשמליה דאז, ואילו שתי החברות האחרות תובעות את קיבוץ מעברות. בכל שלושת התביעות הוציא הקיבוץ הודעת צד ג' נגד זיבק פרויקטים ומר ג'יהאד סבאח.

לאורך כל ההליך, הנחה בית המשפט את הצדדים מספר פעמים לנהל מו"מ לצורך הגעה לפשרה, ואכן נעשו מספר ניסיונות להגיע להסכמות. לאחרונה, במסגרת ניסיון נוסף להגיע לפשרה, הושגה הסכמה בין הקיבוץ לבין שתי חברות ובמסגרת הסכמה זו תביעתן נגד הקיבוץ סולקה, וההליך מולן הסתיים. צדדי ג' שנתבעים בתיק ישפו את הקיבוץ בסכום שטרם סוכם עליו. הפשרה שהושגה לוותה ע"י עורכי הדין שמלווים את הקיבוץ והיא מומלצת על ידם.

לקראת בחירת מזכיר/ת קיבוץ - מרץ 2020

ויוכלו למלא את התפקיד בצורה טובה. ובכל זאת, יש ערך מוסף באיזו תפקיד זה ע"י חברי מעברות. על כן, במקביל להוצאת מכרז חיצוני, אנו פונים שוב אליכם, חברים יקרים, ומזמינים את כל מי שרואה עצמו מועמד מתאים להיות מזכיר קיבוץ, לפנות לצוות האיתור שמונה לכך (לאורה פרידמן, אפרת אשל, דליה קרייר, משה טליאס) ולהציע את עצמו.

בברכה,

אנדי קדר, אופיר צדוק, אפרת אשל.

חברים שלום,

כפי שנמסר לציבור, החל הליך של איתור מזכיר/ת קיבוץ חיצוני/ת. אנו, שליווינו את ועדת מינויים בעבודתה למציאת חבר או חברה שיהיו מוכנים לקחת על עצמם את התפקיד, יודעים כי הוועדה לא חסכה במאמצים בבואה לאתר מזכיר/ה מבין חברי הקיבוץ. יחד עם זאת, לוח הזמנים מחייב אותנו לקדם את התהליך גם החוצה.

אין לנו ספק שיש אנשים טובים וראויים מבין חברי הקיבוץ, כמו גם חיצוניים, שאינם חברי מעברות

סיכומי ישיבות ו. המשק

סיכום ישיבה מתאריך: 20.01.20 (0220)

על סדר היום:

1. אישור פרוטוקול 0120
2. אישור תוכנית משק 2020 ותוכנית השקעות.
3. תרימה הצגה 5 שנתית (דיון אסטרטגי)

מהלך הדיון:

1. אישור פרוטוקול 0120 - אושר.

2. אישור תוכנית משק 2020 ותוכנית השקעות.

לאחר 3 ישיבות בהן דנו בתוכנית המשק של העסקים והקהילה כולל תוכנית השקעות אנדי הציג את הנקודות המרכזיות והעיקריות בתוכנית.

החלטה:

ועדת המשק מאשרת את תכנית 2020 כולל תכנית ההשקעות והגנרטור יד שניה וממליצה לשיחת הקיבוץ לאשר את התכנית.
בעד 19, נגד 0, נמנע 3 | ההחלטה אושרה.

3. תרימה הצגה 5 שנתית (דיון אסטרטגי)

רן סוקר את שוק התרופות העולמי, דגש על השוק הגנרי שהולך וגדל. למרות שיש בשנתיים האחרונות התמתנות בגידול. דגש על תרופות ביולוגיות גנריות. בארץ שוק תרופות מרשם הרבה יותר משמעותי מתרופות ללא מרשם. כמו כן מזכיר את המותגים הפרטיים. המפתח לגידול וצמיחה הכנסת מוצרים חדשים.

עיקרי האסטרטגיה יציאה לשוק הגלובלי, התמקדות במוצרי נישא גנריים, התמקדות בטכנולוגיות חדשות. דגש על פיתוח עצמי ויצור עצמי לתרימה. התכנסות בטווח הקצר לשני אתרים ובטווח הארוך למקום אחד.

רן הציג את היעדים המרכזיים לחמש שנים הקרובות. משדרגים את מערך המחשוב כולל ERP. שנת 2020

מה הקשר בין כל הערים והמדינות שלהן << וושינגטון DC, סן פרנסיסקו, KARANATKA (הודו), צ'ילה, סין, מאל, קניה, אתיופיה, דנמרק ואירלנד

רמז בעמוד 8

חידה מס' 1

היא שנת מעבר, ומשנת 2021 רואים את השפעת כניסת המוצרים החדשים לתוכנית.

תוכנית השקעות מחולקת לשנים.

- השקעות בציוד מכונות ומבנים על מנת לקבל אישורים לאירופה וארה"ב.
- השקעות במו"פ שזה רק לפי התקדמות הפרויקטים.

רן הסביר את העבודה מול הבנקים ורונון הרחיב בנושא גיוס הכסף ומו"מ מול הבנקים.

סיכום ישיבת מתאריך: 05.02.2020 (0320)

על סדר היום:

1. אישור פרוטוקול 0220
2. תוכנית תלת שנתית מוצרי מעברות מתווה מטעים כפר ויתקין

מהלך הדיון:

1. אישור פרוטוקול 0220 - אושר.

2. מוצרי מעברות - אסטרטגיה עסקית ותוכנית תלת שנתית

מולמני: אריק שור יו"ר מ"מ, רוני מיכאלי מנהל פיתוח עסקי.
אריק שור - יו"ר, מסביר על התהליך שעברו בשנה האחרונה במוצרי מעברות. ההחלטה נפלה על אסטרטגיה של חיזוק, העמקה ופיתוח של העסקים הקיימים. מציג את אבני הדרך המרכזיות בעשור האחרון ברכישות ומיזוגים ומכירת מטרנה, כולל מעבר לבעלות פרטית של הקיבוץ בסוף 2019.

אפרת גילת - מנכ"ל, מציגה את המהלך האסטרטגי לאחר מכירת מטרנה. מציגה את הרווח התפעולי בעשור האחרון ללא מטרנה. בונים פורטפוליו חדש עם גידול מתמיד ברווח התפעולי. מתמקדים בפעילויות הליבה של המפעל: תוספי תזונה, בעלי חיים, וחומרי הגלם מאצות ים בצרפת (אלגיה). אפרת מציגה את רוני מיכאלי - מנהל הפיתוח העסקי החדש של הקבוצה.

רוני מציג את עצמו, מהיכן מגיע ואת הניסיון העסקי שלו. מציג את האסטרטגיה העסקית לשנים הקרובות ואת התהליך שעברו במוצרי מעברות.

האלטרנטיבות שעמדו על הפרק:

1. חברה של תחום אחד
2. קבוצת אחזקות
3. ניהול פורטפוליו אסטרטגי (מנהל מספר מצומצם של תחומים)

הוחלט על האלטרנטיבה השלישית.

שני תחומים מרכזיים:

- א. תחום תוספי התזונה - רוני מציג את הנכסים בתחום בארץ ובחו"ל. בארץ, אלטמן ומדילינג חנות אינטרנטית ובחו"ל - LN בפולין ואנליט שאוחדו. כמו כן, מיפוי של האפשרויות לפיתוח עסקי בתחום הזה בארץ ובחו"ל.
- ב. תחום בעלי החיים - ביופט וחלבית מותג מוביל בארץ. בחו"ל - חברת ההפצה שלנו בטורקיה. (קוויי) בדקו מה הכיוונים המרכזיים שניתן לפתח מבחינה עסקית בשרשרת הערך. חיווק המותג בארץ והרחבתו. בחו"ל - לבדוק אפשרות למהלך כמו רכישת קוויי בטורקיה בארצות אחרות.
- ג. אלגיה - לא שייכת לתחומים הקודמים. בשנים מאז הרכישה, יש פעילות חדשה רבה כולל כניסת שותף פרטי במקום קרנות.
- ד. Dayzz - סטארט אפ בשלב מתקדם להכנסת משקיע, לא שייך לאסטרטגיה החדשה. זהו "בן חורג" שלא שייך לפרוטופוליו של מוצרי מעברות.

אפרת מציגה את התוכנית התלת שנתית 2020-2022. 2020 - שנת מעבר של העברת אנליט לאיחוד בפולין. Dayzz - הכנסת משקיע, אלגיה - מעבר לשורת רווח תפעולה חיובי, התייעלות לאור הפיכתנו לחברה פרטית, העמקה במאמצי הפיתוח העסקי. הוצגה תחזית הכנסות בשנים הנ"ל ובנוסף התחזית של הצמיחה ב EBITDA

אפרת מציגה את האתגרים בכל תחום פעילות בשלוש השנים הקרובות: בשנת 2020 יש קפיצה בהכנסות לאור הכנסת אלגיה לשורת המכירות מאחר ועלינו מעל 50% באחזקות של החברה.

ביקשו הבהרה והסבר ומה התוצאות של הפסקת ייצור ביופט בארץ והיבוא. אפרת הסבירה בקצרה שהמהלך נתן תוצאות יפות כפי שהיה מתוכנן.

3. בקשת שותפות אבוקדו מכפר ויתקין

אנדי נותן מידע על פניה של 20 חברי כפר ויתקין שמאוגדים בשותפות של מטע אבוקדו. השותפות מבקשת שצוות המטעים של מעברות יקח אחריות מקצועית ותפעולית על המטע המשותף שלהם, שניטע בשנת 2019-2017, כ 220 דונם. אנדי מציג את הנתונים הכלליים של המטע וכן, את ה"עיקרי ההסכם" המתגבש כמו כן, מוצגת תחשיב הכנסות הוצאות לדונם ע"פ חישובי גרנות שמאד שמרנים בניבה לדונם ומחיר לק"ג. ע"פ נתוני גרנות, המטע יהיה ריווחי משנת 2022.

אילון זמיר, ודוד הראל מסבירים ומתארים את המטע ומצבו לאחר שערכו שם ביקור וסיור ונפגשו עם האחראים על המטע היום. לדעת אילון ודוד, זהו מטע עם פוטנציאל טוב לרווח למעברות לאורך השנים גם עם החזר ההשקעה של ויתקין, שתוחזר להם לפני חלוקת הרווח ביננו לבינם (50%-50%).

אילון ציין שהצוות מתרחב ואלעד (בעלה של ענת מי-טל) מצטרף לצוות. הוא בוגר הפקולטה לחקלאות ועבד בעבר במשתלת עצי האבוקדו ומכיר היטב את התחום. אילון ודוד מציינים שהיום בקבוצת גרנות, יש הרבה משקים וצוותים שאחראים ומנהלים מטעים מעל אלף דונם ואין כל בעיה. בשנה הראשונה יהיה צורך ללמוד ולהשקיע בנושא, אולם זה דבר ישים והם מזהים כאן הזדמנות.

הצעה להחלטה:

- ועדת המשק מאשרת את המשך המהלך מול ויתקין לקראת חתימת הסכם בכפוף לתנאים הבאים:
- הצגת תוכנית עסקית כולל ניתוחי רגישות.
 - הצגת גובה ההשקעה של ויתקין כולל שנות החזר.
 - מינימום שנות התחייבות של ויתקין 6 שנים.
 - לפני חתימה על הסכם, יש לחזור לוועדה לקבלת אישור סופי.
- ההצעה התקבלה פה אחד.

סיכום ישיבת מתאריך: 03.03.2020 (0420)

על סדר היום:

1. אישור פרוטוקול 0320
2. תרימה - סיכום שנת 2019. מוזמנים: שמואל רובינשטיין (מילקי), רן ויגדור
3. מטעי ויתקין והעוגן - לאישור סופי
4. עדכון תיקי חשמל
5. שונות

1. אישור פרוטוקול 0320

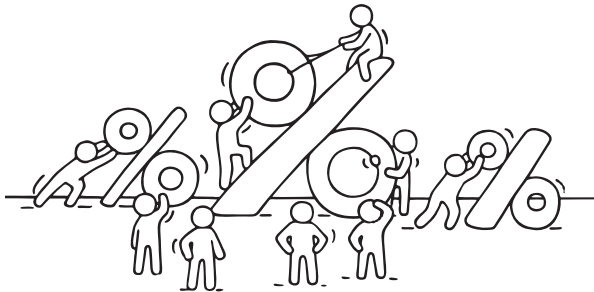
2. הצגת דוחות 31/12/2019 - תרימה

כמיצגים: *Leah רובינשטיין (מילקי), רן ויגדור, רון בר-נר.* מילקי פותח ומסביר על שנת 2019 שהייתה ממוקדת בהחלפת צוותים ושיפור הרמה המקצועית בכל מגוון הפעילויות בתרימה. אמר כמה מילים גם על נושא השפעות הקורונה. שנת 2020 תתמקד ברמה תפעולית של בינוי, מכונות, ציוד והתכנסות האתרים לטשח התעשייה.

הוצג חיסכון מיציאה מאתר אבן יהודה והתכנסות לשטח.

בקשה - הצגת מצבת הלוואות ופירעון הלוואות. רן הסביר על השלבים של שדרוג המפעל וכן על מוצרים ליבוא דרך מחלקת הפיתוח העסקי של תרימה. רונן עדכן על המגעים עם הבנקים לגבי המימון של השנים הקרובות.

3. הצעה לניהול ותפעול מטעי ויתקין

אנדי מציג את עיקרי ההסכם:

- מעברות מנהלים מקצועית ומתפעלים את מטע ויתקין (220 דונם) כל ההשקעות על ויתקין.
- בשנתיים הראשונות, המטע ימומן ע"י מעברות. סה"כ סדר גודל של מיליון ש"ח כולל עבודת מעברות.
- לאחר שהמטע יתחיל להרוויח (שנה שלישית) קודם כל מעברות יקבלו חזרה את כל ההפסד מהשנים הראשונות.
- אחרי ההחזר למעברות, יחולק רווח המטע 70% ויתקין, 30% מעברות.
- רווח צפוי למעברות במטה מניב כ-300,000 ש"ח בשנה, מלבד חסכונות סינרגיה.
- ההסכם לתקופה של 10 שנים..
- יש מספר השקעות שויתקין מחויבת לבצע בשנת 2020 אחרת ההסכם בטל.

אילון נתן סקירה קצרה על ההערכות של הצוות לקבלת שטח מטע ויתקין וגם את שטח מטעי העוגן לניהול.

רוני הציג את תחזית ההכנסות והרווח לחלקה עם ניתוח רגישות. וכן רשימת יתרונות שהחלקה מייצרת לצוות ולקיבוץ.

החלטה:

ועדת המשק מאשרת את מתווה העסקה לניהול מקצועי ותפעולי של מטע ויתקין ומאשרת לחתום על הסכם בנושא.

ההחלטה אושרה: בעד: 18, נמנע: 1, נגד: 0

סיכום: אנדי | הביאה לדפוס: ריבה

רן נתן סקירה של 2019 והתוצאות:

כל הנושאים שטיפלו במהלך השנה: מש"א, IT, הכנסת מערכת ERP חדשה ומעבר ל"ענן", הנדסה - כל נושא השדרוג, שיווק - גיוס מנהלת OTC וכניסה משמעותית לקופ"ח, פיתוח עסקי, סיום פעילות של ספק חיצוני וגיוס למחלקה, תפעול - שינויים מבניים וכ"א, שינוי מדיניות המלאי, רגולציה - גיוס מומחה לרישום מוצרים בחו"ל. מו"פ - גיוס ובניית PIPELINE. איכות - גיוס מנהלת חדשה, עסקי - סיום עבודה עבור אוניפארם, סיום מכירות התרימוורה.

רונן סוקר את התוצאות:

מכירות - טובות מהתחזית וקיטון מול 2018 - בשל ירידה בעבודה עבור אוניפארם והפסקת תרימוורה. הסבר על עלות המכירות שלא ירדה באופן משמעותי למרות ירידה במספר עובדים בייצור וירידה במשמרות. רווח תפעולי גבוה מהתחזית וקטן משנת 2018. הגדלה בהוצאות מימון שנובע מלקיחת הלוואות בתרימה. הסבר על התחזית להכנסות מתרימוורה. קיבלה לפי מכירות לשנה ולא בסכום אחד כפי שתוכנן. מדיק תרים - הפסידה עדיין והיא לקראת סיום. פילוח מכירות - מוצרי מרשם וללא מרשם עלו בצורה יפה שפיצתה על ירידה בפעילות תרימוורה וסיום העבודה עבור אוניפארם.

במאזן כמה נקודות מרכזיות:

ברכוש שוטף - גידול מהותי במלאי לאור מדיניות מלאי חדשה שאושרה בהנהלה ובדירקטוריון. ברכוש קבוע - גידול גדול לאור ההשקעות המאסיביות בשיפור המפעל והציוד. על מנת לממן את הפעולות מעלה, הלכו לבנק לגיוס כסף. גידול בסעיף לקוחות לאור הגידול במכירות מוצרי תרימה.

רן נתן מבט גם על 2020:

- התכנסות לאתר תרימה בשטח ועזיבת "אבן יהודה". בהמשך גם יציאה מ"תרימה בית".
- עבודת הפיתוח העסקי ומוצרים חדשים.
- עליה לאוויר של מערכת ERP חדשה.
- ביקורת משרד הבריאות.
- הגשת תיק מוצר לרישום באירופה במחצית השנייה של השנה.

רמז לחידה מהעמוד הקודם <<
בקרב - כך אנו מקוים -
אפשר יהיה להוסיף לרשימה זו
גם את קיבוץ מעברות...
חידה מס' 2
התשובה בעמוד 19

שאלתה לוועדת רכב

אתם שקיבלתם את המנדט לטפל בבעיה זו. מה עשיתם בנושא? אנא פרסמו לציבור בעיתון הקיבוץ, את פרוטוקולי הישיבות האחרונות, כמה קנסות חילקתם בשנתיים האחרונות למשל וכמה קנסות כפולים היו? איך טיפלתם בבעיה ואיך אתם מתכוונים להמשיך לטפל בה בעקבות החמרתה? האם כבר הדפסתם את פנקסי הקנסות?

תוצאות הפעולות שלכם משפיעות על כלל הציבור וגם עליי כמנהל הנוי והחצר. לדוגמא- השנה ביקשתי להחליף מדשאות מרכזיות שכבר מזמן הפכו לכרי עשב, כגון דשא חתונות, אך כל עוד יש אנשים שנוסעים, חונים ומתדקקים אותנו כל יום, אין הצדקה להשקיע בדשא חדש בעלויות גבוהות ולכן ביקשתי מרכות הקהילה להסיר את הבקשה, עד להפסקת התופעה.

מחכה לפרסום תשובתכם.
רם בן שאול

בשנים האחרונות נושא הרכבים הנכנסים לשטח המגורים ואף חונים בשעות אחה"צ והלילה, הפך לנושא פרוץ לחלוטין עד לבלתי נסבל ומסכן בעיקר ילדים, אך גם מנוגד להחלטות שיחת הקיבוץ. קיבוץ מעברות החליט בנושא זה ב- 2009 ונתן מנדט לוועדת רכב (ואיכות הסביבה) לאכוף ההחלטה ולחלק קנסות בגובה 25 ש"ח ואף להכפיל קנס לאנשים החוזרים על זה.

מדובר על לא הרבה חברים, אך הם מאד קבועים והתופעה קיימת בעיקר באזור הקיבוץ ה"ישן", אך לא רק שם. בכל שכונה יש את האחד/שניים הקבועים וכשאתה מטייל בשעות אחה"צ והערב, אתה רואה את אותן המכוניות, נוסעות או ממש חונות ללילה.

תשובתו של עובדיה, רכז ועדת רכב

ללא קשר לשאלתה שלך פניתי בבקשה לסיים את תפקידי בתקווה שמי שיחליף אותי יצליח יותר.

בברכה,
עובדיה

אני מסכים עם רם ועם תיאור הבעיות שהוא מעלה. המצב כרגע הוא שוועדת הרכב אינה פעילה. כשפעלנו- עשיתי כמיטב יכולתי לפנות לחברים, לשוחח, להסביר ולבקש שיתוף פעולה. ברוב המקרים החברים נענו לפנייתי. עם זאת ישנם מספר חברים שבאופן קבוע מפירים את החלטות הקיבוץ, נוסעים וחונים בשטח הקיבוץ זמן ממושך.

קיבוץ מעברות משתתף בצערו של חברנו
יואל לביא ומשפחתו
על מותו של אביו
אברהם בן-דוד ז"ל

קיבוץ מעברות משתתף בצערה של חברתנו
סנדי קליינהאוז ומשפחתה
על מותה של אמה
ג'ין סדווין ז"ל

דיווח מהנהלת קש"ת

16 בפברואר 2020

1. הצגת המבנה הארגוני של הקיבוץ

הוצג המבנה הארגוני של הקיבוץ בו מופרדים המגזר העסקי ומגזר הקהילה. קש"ת עוסקים בכל ענייני הקהילה. משאבי-אנוש והנהלת חשבונות נותנים שירותים לשני המגזרים.

2. סקירת סיכום שנה

הנושאים בהם עסקנו בשנת 2019:

- סיכום שנת 2018, תוכנית עבודה 2019, השקעות נוספות מעבר לתוכנית.
- ריסוסים ודישון ברחבי הקיבוץ - אישור תוכנית וגיבוי.
- בית שמש/כנרת לשימוש בית הספר - בוצע
- מסמך סטנדרטיזציה - תיקון הנוהל
- מחירון תשלום עבור שעות עבודה בתחזוקה - אושר ומתבצע.
- הפעלת תקנון שיפוץ דירות קבע - מתבצע ע"פ התקנון.
- מעבר להתנהלות לפי שכר בענפי הקיבוץ בשנת 2020 גם אם אין שינוי. אושר והתחיל להתבצע.
- תיקוני טלוויזיות על חשבון הקיבוץ - הוחלט על הפסקת התשלום על חשבון הקיבוץ.
- תשלום קלנועיות לבעלי קלנועיות ישנות - הוחלט על תשלום של 5,000 ש"ח, תיקוני קלנועיות יהיו ממועד ההחלטה, על חשבון החבר.
- נוהל אירועים בכריכה - עונת הרחצה בכריכה 2019, אושר.
- דיון בהתנהלות ענפים בהשתתפות מנהלי הענפים.
- החלטה בנושא סגירת ארוחת הבוקר בחדר האוכל - לא בוצע.
- דו"ח עבודה 2018
- בקשה להשקעה בתמונות בכניסה של חדר האוכל - אושר ובוצע
- העברת הארכיון - אישור העברת הארכיון לבית התינוקות לשעבר.
- תורניות - בסופי שבוע וחגים - הוחלט: ימשך רק אם יהיו מתנדבים לתורניות אלו.
- ועדת איכות הסביבה - הצגת תוכנית עבודה ואישורה.
- הפיכת תלם למועדון לגיל השלישי - אושר ובוצע.
- שיפוץ בית 145 - אושר ובוצע.
- סיכום חציון ראשון 2019 - בהשתתפות מנהלי ענפי השירות.

- ערעור על תקנון שיפוץ דירות קבע - דיירי שכונת הכותנה - הערעור לא התקבל.
- קונדיטוריה - העברת הקונדיטוריה למרכולית הישנה - אושר ובוצע.
- אי העברת תלושי שכר ע"י עובדי החוץ - החלטה: תזכורת מדי חודש, במידה ולא מעבירים תלושים בזמן, לא יוחזרו הוצאות.
- הכנת תוכנית קהילה 2020, הכנת תוכנית השקעות 2020.
- התנהלות הענפים עם שינוי שכר חברי הקיבוץ - הסבר והתארגנות.
- החלטה על פרויקטים לשנת 2020: ארכיון, איחוד מכבסה וקומונה.

3. פרידה מחברי קש"ת המסיימים

מולאנים: דליה פלג לקי, אריה הלוי.

כחברי הנהלת קש"ת אנו מודים לדליה ואריה על המעורבות, השותפות, האכפתיות והרצון להשפיע, לשפר ולקדם נושאים שונים בקהילה. אנו מאחלים לשניהם עוד שנים רבות של עשייה ציבורית והנאה.

4. תפקידי קש"ת

- עזרה בחשיבה ובהחלטות למנהל/ת קש"ת לנהל את הקהילה וענפי השירות. הנהלת קש"ת איננה מנהלת את הענפים בפועל.
- גיבוש מדיניות בתחום ענפי השירות והצריכה.
- גיבוש עקרונות והחלטות בנושאי מדיניות תקציבים והשקעות בתחום ענפי השירות.
- אישור יוזמות של ענפים קיימים בתחום ענפי השירות.
- החלטות לגבי הקמה, סגירה, הרחבה או צמצום של ענף או מוסד בתחום הקהילה.
- מעקב ובקרה אחר ביצוע תוכניות העבודה של הענפים.
- מעקב אחר ביצוע נורמות שירות.
- החלטות לגבי שיבוץ מבני הקהילה.
- קבלת פניות של חברים בנושאים הקשורים לקהילה וקבלת החלטות הקשורות לפניות אלו.

מנהל/ת קש"ת והיו"ר.
דיונים בנושאים אישיים - כאשר מדובר בכך משפחה
מדרגה ראשונה של חבר קש"ת הוא יצא מהדיון.

8. הצגת אתגרים מרכזיים לשנת 2020

מבנה ארגוני לחינוך - הטמעת השינוי והתארגנות
המערכת. יש צורך בחשיבה ועדכון תקציבי החינוך
הנלווים לילדים בטווח גילאי 0-18 (עזרה לימודית, חוגים,
רשיון נהיגה, פולין, תנועות נוער, מצויינות). בהמשך
השנה תובא הצעה להפרטת תקציבים אלו.

- שיפוץ בית התינוקות הישן לארכיון.
- מבני ציבור - יעוד השימוש ותחזוקה שוטפת.
- החלפת ממלאי תפקידים מרכזיים: מזכירה, מנהלת
מש"א.
- הפרטות תקציבים משותפים.
- תיקונים והתאמות בתקנון העבודה.
- תיקונים והתאמות בנוהלים ותקנונים בתחומים שונים.
- שינוי בגובה הפנסיה.
- שינוי בצורת הצגת הדו"חות לענפים ולקש"ת.

נושאים נוספים שמבקשים חברים לדון בהם בהמשך:

- בדיקה ועדכון התקציבים האישיים
- התייעלות בענפי הקהילה
- איכות השירות ומחירו לחבר
- שכר החברים
- עידוד העסקת יותר חברים בתפקידים פנימיים
והכשרתם לצמצום עובדים שכירים.
- בניית תתי קבוצות שיעסקו בנושאים הללו והבאת
ההצעות לפורום הרחב.

9. אתגרים נוספים המלווים את קש"ת לאורך השנים

- שיפור מיומנויות ניהול ואוריינטציה כלכלית - מנהל
הענף או הפעילות הוא המנהל והוא המחליט בתוך
מסגרת התקציב. יש למנהל אחריות וסמכות.
- שיפור מתמיד בשירות - להמשיך תהליכים משנים
קודמות.
- עמידה בתקציבים.
- חיזוק הצוותים.
- התמודדות עם התנגדויות ולקוחות לא מרוצים.
- ארגון לומד - למידה מהניסיון והמשך הכשרות.

בברכה,

רונית ינאי ואפרת אשל.

5. בחירת יו"ר הנהלת קש"ת שאינו מנהל/ת קש"ת בפועל

בהתאם להחלטת שיחת הקיבוץ נדרשת בחירת יו"ר
הנהלת קש"ת.

תפקידי היו"ר:

- חבר בהנהלת קש"ת כנציג ציבור.
- יישום הגדרת התפקיד של הנהלת קש"ת.
- פרסום סדר יום ותאריכי ישיבות.
- ניהול הישיבה.
- פרסום פרוטוקול לחברי הנהלת קש"ת.
- מעקב אחר נוכחות חברי ההנהלה.
- פרסום דו"ח לעיתון הקיבוץ יחד עם מנהל/ת קש"ת.

החלטה: נבחרה רונית ינאי לתפקיד יו"ר קש"ת.

6. נורמות לדיון בהנהלת קש"ת

- דיסקרטיות!
- תרבות דיבור ושיחה - לדבר אחד אחרי השני, לתת לכל
אחד להתבטא ולהביע דעתו בלי להפריע. שיחה נעימה
וחברית, כבוד הדדי.
- דיבור ממוקד ומצומצם עד כמה שניתן.
- דיונים בנושאים אישיים רק אם יש להם השלכות על
הכלל ועל נושאים עקרוניים.
- נוכחות מלאה בישיבות - אם לא מגיעים מודיעים.
- שותפות בהתלבטות, בחשיבה ובקבלת ההחלטות.
לעיתים נדרש צוות מצומצם מתוך קש"ת בעיקר
לפגישה עם חברים בנושאים אישיים והכנת הצעות
לקראת קש"ת.
- עמידה מאחורי ההחלטות גם אם לא מסכימים -
לויאליות.

7. התנהלות ישיבות קש"ת

ישיבת קש"ת מתקיימת פעם בשלושה שבועות - חודש
בימי שני משעה 8.30 עד 10.30.

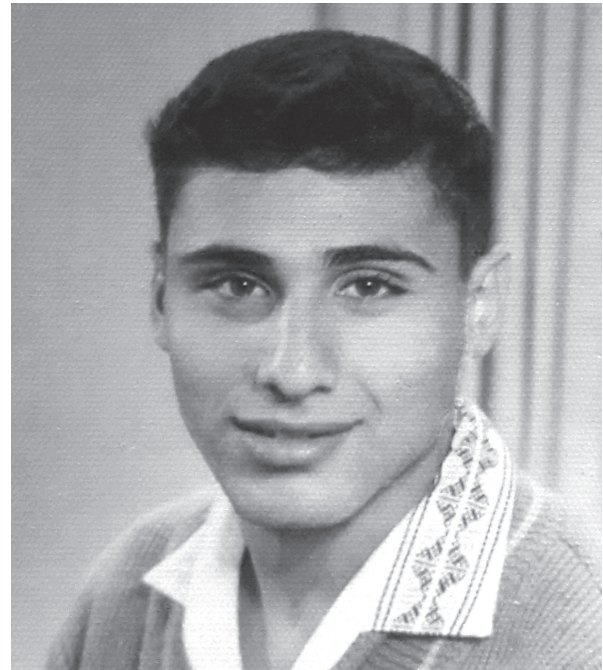
בסוף השנה מתקיים רצף ישיבות לעיתים קרובות יותר (או
יום מרוכז) להכנת תוכניות עבודה של הענפים ותוכנית
השקעות. סדר יום וחומר כהכנה לישיבה אם יש, ישלחו
מספר ימים לפני הישיבה, חומר נוסף רק במידה והוא
רלוונטי לדיון. פרוטוקול ישלח במייל, במידה ואין הערות
הפרוטוקול מאושר. עיקרי הדיונים יפורסמו בעיתון
הקיבוץ. בקשות לדיון בנושאים נוספים להעביר למנהל/ת
קש"ת או ליו"ר. מידת הדחפיות של נושאים יקבעו ע"י

פרידה ממשה מליחי

לזכרו של משה מליחי

משה שלנו נפרד בכבוד ובגבורה והשאיר משפחה רחבה, אוהבת וכבר מתגעגעת. אופיו השקט והנוח היה סימן ההיכר שלו, איש נעים הליכות, צנוע, ומקשיב.

משה נולד בשנת 1943 בשכונת התקווה בת"א. בנם הצעיר של יפת ומרים. הוריו הכירו בתימן ועלו לישראל בשנת 1925 כשהם כבר נשואים, הקימו משפחה וקבעו את ביתם בשכונת התקווה. חמישה אחים היו למשה. כשהיה בן 4 התייתם מאביו. את הילדות והנעורים בילה בשכונת התקווה באורח חיים דתי. סביב אותו שנים, החיבור לתנועת הנוער קירב אותו לרעיון הקיבוצי.

בגיל 18 התגייס לגרעין נח"ל מוצנח "יראון" ועם השחרור בשנת 1966 המשיך באופן טבעי לקיבוץ. ביראון התחתן עם גילה, להם נולדו יונת וניב. משה או בכינויו מליחי עבד במוסך, במסגריה, בשטחי החקלאות של יראון בעמק החולה, חלוציות של ממש בהרי הגליל אותם כל כך אהב. את ברכה הכיר ביראון. יחד בנו משפחה חדשה והולידו את לירן. בשנת 1987 עברו למעברות.

במעברות עבד מליחי בייצור ב"מטרנה", במסגרייה, כרכו תחבורה, כמנהל עבודה בבניין ובשנים שלפני

היציאה לפנסיה כנהג בית ב"תרימה". אופיו השקט והמופנם אצר בתוכו רוחב לב וידי זהב. מליחי בנה את ביתו בשתי ידיו, אומן ויוצר בנשמתו. מליחי נהג לשפץ ולבנות בהתאם בכל סוף שבוע והיה נכון לעזור בכל משימה שהייתה קשורה בשיפוץ וסידור הבית.

לפני מספר שנים, זכינו, מתן ואני לראיין את בני המשפחה לעבודת השורשים, הנה דברים שסיפר לנו, תחנות מחייו:

ילדות בשכונת התקווה

"נולדתי בתל אביב בשכונת התקווה. לאמא מרים אריה ולאבא יפת מליחי. שניהם נולדו בתימן. למרים היו 4 אחים ואחיות, ליפת- לא ידוע לי. הורי הכירו האחד את השני בתימן ועלו יחד לארץ. גדלתי בשכונת התקווה, למדתי בבית הספר "עמיאל", הגעתי אליו בכיתה ב'. את כיתה א' למדתי בנווה שאנן. אני זוכר לימודים, כדורגל. ציון טובי מהקיבוץ היה שתי כיתות מעלי. הוא היה מברך על הנרות בטקס חנוכה. מבית הספר יש לי חבר בשם בועז, יש לו מסעדה על שמו בשכונה. אני שומר על קשר עם עוד בחור בשם משה שהייתה לו חנות לקוסמטיקה וסבונים. כשלמדתי הייתי אוהב ללכת לשחק כדורגל בכפר סאלמה, כפר ערבי שננטש, היינו קוטפים סברס ומוכרים בכניסה לשוק ליד הבית שלי. את הסברס היינו שמים באמבטיה ומוסיפים קרח. עם הכסף שחסכנו הלכנו לקולנוע. למדתי בבית הספר עד כיתה ח'. עם סיום כיתה ח' למדתי בתיכון ערב ליד "שדרות נורדאו" בתל אביב. בבוקר, עבדתי כשליח על אופניים במשרד פרסום של העיתונים "מעריב", "דבר" ו"הבוקר".

בשעות הערב, קיבלתי המלצה ללכת לתנועת "הנוער העובד והלומד" בבית דב הוז, ליד "גן מאיר" בתל אביב. הפעולות עודדו אותנו להתגייס, הגיעו מספר מדריכים מקיבוץ "יראון", אני נקשרתי למדריך בשם יאיר שולמן. כשקיבלתי צו גיוס הוא הציע לי להתגייס עם הגרעין, ואז אותה קבוצה הלכה לגרעין "יראון", אני הייתי בגרעין ב', שנה לפנינו היה גרעין א'. היינו חצי שנה ב"קציעות", טירונות, אחרי חצי שנה התגייסנו לגדוד 50 ואז לנח"ל המוצנח. ליראון הגעתי אחרי 3 שנים עם השחרור מהצבא, בשנת 1966.

בשנת 1967 גייסו אותי למלחמת "ששת הימים" קיבלנו צו גיוס, לקחו אותנו למחנה "ישראל" ליד לוד. היינו אמורים לצנוח ליד "אל עריש". ברגע האחרון ביטלו זאת והמשימה הייתה לעלות ולכבוש את ירושלים! לקחו אותנו באוטובוסים ב"דרך בורמה". בדרך לירושלים כל האזרחים התרגשו שאנחנו הולכים לשחרר את ירושלים,

שהיה על הקיבוץ. היינו שם מספר חב'ה שחלקם נהרגו במלחמה. שמעתי שירם נהרג, דרך חברים, לאט לאט ידענו את השמות וזה השפיע עלי.

מלחמת יום כיפור
הייתי בבית ביראון באותו יום בו פרצה המלחמה, קיבלנו צו גיוס... כולם התארגנו בהתאם ביראון, פחדנו מהלבנונים ואותי גייסו לשדה דוב ומשם לשדה "פאיד" שנמצא במרכז חצי האי סיני. משם הפיקוד של צה"ל רצה לקדם את הכוחות ולקרב אותנו לתעלת סואץ באוטובוסים. נכנסנו למלחמה באווירה מאד קשה, ראינו הרוגים, טנקים פגועים, כך חצינו ברגל. הייתי בגדוד של קאצ'ה, אם אינני טועה. במהלך המלחמה יונת נולדה וקיבלתי שיחרור לעשרה ימים בבית... שמעתי שהיא נולדה דרך הרדיו, ממש כך, חברים שלי סיפרו לי כי הודיעו ברדיו שיונת נולדה. הייתה תכנית של הודעות ושירים לחיילים וכך זה נודע לי. במוצב אני הייתי אחראי לתקן מכוניות "שלל" מהמצרים. היו להם מכוניות יונימוג ונסעתי באחת מסיני עד ל"בית ליד". היום, אני חושב שזה ממש לא יאמן שעשיתי זאת....

הקריאו: מתן ורז אליה

התקדמנו וכל הקהל והתושבים עודדו והתרגשו. היה כוח אחד שהלך לגבעת התחמושת ואחר דרך בית הספר לשוטרים, בכוח הזה אני הייתי.

דרך רחוב "סלאח א-דין" היינו צריכים להגיע לכותל, בדרך הפגיוזו אותנו ואז נכנסנו לכנסיית סנט ג'ורג' כדי להסתתר מההפגזה. נדבקנו לדופן של הכנסייה, שכבתי בין עץ ברוש לחומה. היו פיצוצים של מרגמות. כך נפצעתי, יש לי עד היום צלקת ורסיס בתוך הגב. רציתי לברוח מבית החולים. אחרי שבוע שוחררתי, נסעתי לאמא שלי בשכונה. היא שאלה למה אני "עם הגוף על הצד" ומיד זיהתה שנפצעתי. סיפרתי לה שהרופאים ההולנדיים שטיפלו בי המליצו שלא להוציא את הרסיס, וכך הוא מונח עד היום בין הצלעות מתחת לכתף שמאל.

אני לא זוכר את ההתרגשות במדינה בשנת 1967 עם הניצחון. חבר טוב שלי נהרג בגבעת התחמושת, יורם אלישיב מבית אורן, הוא נהרג בתאריך 6.6.1967. בהיותו בן 25 בלבד. לא סיפרתי ולא שיתפתי אחרים כי אלה דברים שאתה שומר לעצמך.... הוא היה עם הכוח שעלה לגבעה. זו הייתה מלכודת מוות, לא היה סיכוי לעבור זאת. לפני ששת הימים הכרתי אותו ב"אפעל" בקורס

ובנועם כמו בחיים. רק ריקוד אחד לא הצלחתי ללמוד ממך ואתה עדיין חייב לי - ואלס.

היית אבא נפלא לבנותיי. לקחת אותן צעירות ורכות בשנים. אתה בחרת בהן והן כך. תודה לך אהובי. זה לא ברור מאליי. היית המתנה של חיי. לא יכולתי לבקש מתנה מוצלחת יותר. זכינו.

סעדת באהבה אין סופית את אבא שלי שאהב אותך אהבת נפש כמו בן זוכית להיות האחרון שראה אותו לפני מותו. תודה אהוב יקר שלי. בשמי. בשם בנותיי ובשם הורי על מה שהיית בשביל ועבור כולנו - שורש איתן ששולח ענפי אהבה אין קץ.

אהוב ליבי. איך עזבת אותי באמצע החיים כך סתם? מוקדם מידי ומהר מידי בשבילי, אבל כנראה שלא בשבילך. הכתובת הייתה על הקיר ואני סירבתי לקבלה ולהתייחס אליה. אתה ויתרת על החיים פה כאשר הבנת מהר מאוד, הרבה יותר מהר ממני, שמיצית. לך בוגר המלחמות לא מתאים להיות תלתי. אני המשכתי להלחם בשבילך ועבורך ואתה ניסית להעביר לי את המסר ולא קלטתי. התחננתי בפניך. כעסתי עליך ולחצתי ולחצתי ולא הבנתי.... סליחה אהוב שכל חטאי היה בזה שרציתי אותך עוד ועוד איתי ולצדי.

אתה היית בשבילי עולם ומלואו. חבר נפש. אציל. נעים הליכות. סובלן וסבלני לאשה ספיטפיר כמוני. ההשלמה שלי. המשענת שלי. הנחמה שלי. האהוב שלי. איך ממשיכים הלאה בלעדיך? מי יחבק אותי בלילה? מי יעודד אותי ברגעים קשים שהיו לא מעט בשנים האחרונות? מי יהיה בן זוגי לכיף שגם זה היה נחלת חלקנו בשנים היפות שלנו שחלקנו ביחד? טיולים בארץ ובחו"ל. המון תרבות - סרטים. הצגות. מופעי מחול ואופרה שמאוד אהבת בזכות אחיך זאב הרקדן שהנחיל בך את מורשת האהבה למחול. הכרת כל ריקוד. כל אופרה. כל קונצרט. היית רקדן נפלא והובלת אותי ברחבות הריקודים בבטחה

להיפרד ממך סגרת את העיניים הטובות שלך. נשמת את נשימתך האחרונה והצטרפת לכל משפחתך שחיכתה לך. לאמא האהובה שלך שזכית להיות ההעתק שלה. לזאב. לאברהם. לצביה. לאהובה. לבנצי שגם לפני כחודש רק קברנו אותו ולשמחתי עוד זכית.

אהובי אני גאה בך ויודעת ומאמינה בך שבחרת בבחירה הנכונה בשבילי ובשבילך.

אוהבת אותך אהבת נפש
ברכה

בשבת האחרונה נתת לי צ'פחה על הברך. אמרת לי שאתה עוזב אותי ושעלי להמשיך לחיות את חיי. הרגשת ובנית את הליכתך מהעולם הזה שלא היה לך יותר הנאה בו. היום היית אמור להיכנס לשיזוף. היה מסוכן כבר שתישאר בבית איתי. בלב כבד החלטנו שאתה עובר. אתה כאילו הסכמת. כאילו שיתפת פעולה. היום אני יודעת שעבדת על כולנו. בשקט ובהחלטיות שכל כך אופייניים לך החלטת שאתה לשיזוף לא תגיע... ואכן לא הגעת. דאגת להיפרד מכולנו כמו נסיך. בצלילות עד רגע הנשימה האחרון שלך. היית אתנו. נתת לנו את הביטחון וההרגשה שזו בחירתך ולאחר שכולנו זכינו

אבא שלי, משה, מוישה, מליחי, דוב, מושקי, אבא שלי.

"מה יש לך אתה?", "מה אתה רוצה?" היית נוהג לומר.

כל הבית מלא בפרי עמלך, ציורים, רהיטים, תכשיטים ואוספים שונים. אבא שלי, חיצונית, איננו דומים. לא ירשתי ממך את השיער הלבן, את הקוקו שלי הורדתי בכיתה י' כבר, והאף שלי קצת יותר קטן משלך, אני לא חזק, לא טכני ולא איש עשייה כמוך. ירשתי ממך את הכוחות הפנימיים, השקט והשלווה. בשעותיך האחרונות הידיים שלך כבר לא היו קרות כמו בתקופה האחרונה, הן היו חמות כמו פעם. חזרת להיות שלי ורגוע. יצאתי מבית החולים בשעה 7 בבוקר והרופא אמר שעוד שעה יורידו לך את מסכת החמצן.

אלו לא היו התוכניות שלך, לא התכוונת לחזור, אני יודע. חזרתי שוב אחרי כמה שעות לתת לך חיבוק דוב אחרון ולהשמיע לך את השיר שכה אהבת וריגש אותך כל פעם מחדש עד דמעות, הוא הזכיר לך את הבית בשכונת התקווה, הילדות, ואת סבתא מרים. "תודה" של חיים משה. יש לי בכיס מגבת נייר עבורך אם תכבה, זה הטישו שהכי אהבת, לכל דבר.

אבא תודה על כל מה שנתת.
לירן

רק כשהעץ נופל, רואים כמה גבוה הוא היה. כמה הדימוי של עץ מתאים לך - חזק, ערכי, שורשי, טכני, איש עשייה ועבודת כפיים, שקט, צנוע בעל שלווה וחזק פנימי, סבלני וסובלני, מקבל, מכיל ומכבד כל אדם. אף פעם לא דרשת, נדיר שביקשת, לא התלוננת - רק חייכת ואמרת "יהיה בסדר", "לאט לאט", "אני מקשיב לגוף שלי". השנים האחרונות, והשנה האחרונה בפרט לא היו קלות עבורך, אני יודע. לא כי סיפרת, לא כי חילקת או תיארתי, אני יודע כי הפסקת ליצור, לבנות ולשפץ, המבט שלך השתנה, לא שרקת יותר, כי לחיצת היד שלך נחלשה, ופחות חייכת.

החודשים האחרונים היו מורכבים, צלחת אותם בגבורה והשגת את מטרתך - לא הגעת לבית הסייעודי, לשיזוף. אני גאה בך. כנראה שגוף ונפש מחוברים. חזרתי הביתה אתמול בערב, הספה בפרגולה ריקה, כל החפצים שלך במקום בו השארנו אותם לפני שיצאנו לבית החולים, גם התיק שאמא ארזה לך נשאר מלא בחפציך האישיים.

לפני דברי מבקשת להודות לכל מי שהגיע להשתתף עמנו בפרידה מאהוב ליבנו.

פותחת במילותיו של יהודה עמיחי, בהן קצת התערבתי, מקווה שישלח לי.

אָבִי הָיָה אֱלֹהִים וְלֹא יָדַע.
הוּא נָתַן לִי
אֶת עֲשֵׂרֵת הַדְּבָרוֹת לֹא בְרַעַם וְלֹא בְזַעַם, לֹא בְאֵשׁ
וְלֹא בְעָנָן אֱלֹא בְרִכּוֹת וּבְאַהֲבָה.
וְהוֹסִיף לְטוֹפִים וְהוֹסִיף מְלִים טוֹבוֹת,

וְהוֹסִיף אָנָּה וְהוֹסִיף בְּבִקְשָׁה.
וְזָמַר זְכָרִי וּשְׁמִרִי
וּבְכָה בְּשִׁקְטָא בֵּין דְּבַר לְדְבַר,

אני מסיימת בדברים שכתבתי לך אחרי שביקרנו יחד
בשכונת ילדותך, שכונת התקווה, לפני שנתיים.

קשר לא-דם.

סבתא מרים שלא הייתה סבתי בדם
קיבלה את אבי, שגם הוא לא אבי בדם,
כך כמו שהוא.
אולי בגלל הדם
ואולי בגלל כל מה שיש, חוץ מדם.
גם כשבחר להוריד את הכיפה אחרי בר המצווה
וכשהלך להקים קיבוץ,
וכשהיה מעשן בשבת מחוץ לבית שלה.

וגם כשהגיע עם הילדים הקיבוצניקים שלו מארץ הדשא
והממטרות, לשכונת ילדותו מלאת "התקווה", עליה
שרה עפרה, בקול צלול וחי, סבתא מרים המשיכה לברכו
ולנשק לו את הידיים, ולבשל לו קפה שחור חזק ולקרוא
לו: "מושקי י'א איבני".

וגם כשהחליף אשה, ובא עם הילדות הקיבוצניקיות שלה,
קיבלה אותו ואותן בקשרים ללא דם, והכינה להן תה
מלא בעלים אותם גידלה בפחיות של זיתים וחמוצים.
ומרק רגל תימני שהתבשל על פתיליה עם חילבה ולחוח,
טעמים שחך חדר האוכל טרם פגש.

הוא היה בנה הצעיר ופניו היו כפניה והיא שמרה עליו,
כמו מרים המשגיחה על משה שלה השט בתיבת גומא
ביאור השגחה כזאת של עיניים טובות.

ומאז שמתה אבי שט בעולמו עד אשר נח עליו המבט
ההוא ואז לרגע עוגן בגדת הכאן ועכשיו, נזכר, עיניו
מתמלאות בדמעות יאור וחיוך על פניו. מושקי. אני
יודעת שכבר נורא התגעגעת לאמא שלך. היא מחכה לך.
לך לשלום. תמסור גם לה חיבוק מכולנו.

אהבת נצח שמורה לך בליבי
חן ביתך.

ואלו הן דברותיו של אבי:
קומי על החיים שלך
עשי טוב בעולם
עשי את הטוב עבורך
כבדי
אהבי
למען יאריכון ימיך על פני האדמה.
וקול אבי לבן כמו שער ראשו הגולש.
וגופו עדין חם.

אחר כך לחשתי לו באוזנו
תודה אבא על החיים שנתת לי
וסגרתי את עיניו.
והוא פנה ממני, והלך.

זה הזמן לומר תודה
על כך שהיית עבורי תמיד חוף מבטחים גם כשהכל סער
בחוץ ובפנים, היית לי משענת ועשית לי בית.
תודה על טוב ליבך, נדיבותך האינסופית, מאור פניך.
תודה שלימדת אותי לרכב על אופניים, תודה על עיניך
הטובות, תודה שהסעת אותי לכל מקום שהייתי צריכה,
תודה שאף פעם לא שאלת ובמקום עשית. תודה שתלית
ותקנת ובנית עבורי, תודה על מתנות הרוח שהענקת לי,
על הציור האחרון שציירת לי ביום הולדתי, ציירת לי עץ
איתן וצבעוני ואמרת לי שזה אתה וגם אני.
תודה שהיית סבא כה נהדר לילדיי, דוגמא ומופת
לצניעות, ענווה, מסירות, ואהבת הארץ.
תודה שנלחמת על הארץ הזאת בשבילנו, אני יודעת
איזה מחיר שילמת.
תודה שלימדת אותי כיצד להניח לדברים (אני מודה
שבזה יש לי מה להשתפר) תודה שלימדת אותי לשתוק
יחד, תודה על השקט.
תודה שצעדת איתי לחופה וליווית אותי ביום ההוא,
תודה שאהבת כל כך את רז מההתחלה.
תודה על כל החסדים.
תודה על האמת שתמיד הייתה ביננו.
תודה על הביקורים "בשכונה".
וכל הטיולים בארץ.
תודה על ניב ויונת ומיטל ולירן.
ותודה ששמרת על אמא כל החיים.
בזכותך הלכתי בעולם מוארת ומוגנת וידעתי "שרק
מחשבות טובות" אתה חושב עלי.
לגדול כך זה עושה הבדל! אתה היית ההבדל שלי.

קצת על מה שקורה בחינוך א' - ו'

כיתה עצמאית שמתנהלת מול תוכנית אישית לכל ילד מעצימה את הילדים ומעניקה להם תחושת ניהול עצמי ואחריות אישית. רב גילאיות מצמצמת תחרות ומגבירה אמפתיה - כשכולם מתנהלים יחד בחלל אחד, דינמי.

מושגים כמו "הדברות" "לגשר" הם מושגים מונגשים לילדים על ידי הצוות באופן טבעי בשפה היומיומית כך שהם ערים אחד לשני אם מתעורר קושי ואז נחלצים זה לעזרת זה לפעמים עוד לפני שמחנכת נדרשת לעניין, הבוגרים חונכים את הצעירים ואלה החוקים בתחומי ידע או מיומנויות מיוחדות יתמכו באלה המתקשים. דרך למידת הנושא הם עובדים בקבוצות קטנות כל ילד לפי תחומי הכח שלו, רוכשים את אחד מכישורי החיים הקריטיים לימינו, למידת עמיתים כבר מכיתה א' ואז ילדים שמלמדים ילדים. באופן הזה החברתיות היא אינהרנטית לפדגוגיה וללמידה, היא כמעט לא מצריכה אותנו לתוכניות מעודדות אמפתיה או משחקי תפקידים. איננו נצרכים להגיע לכך בשיעור חברה נפרד כי החינוך החברתי כבר כאן בתוך שגרת הלמידה, מתנחל בלבבות שלהם ופוקח את עיניהם לראות את הסביבה שלהם ולהרגיש מועצמים מספיק כדי לעשות עם זה משהו. התשובה נמצאה בכיתה. התחום החברתי איננו פועל רק בנפרד כי הפדגוגיה והחברתי שוכנים זה לצד זה, בפרקטיקות יום יומיות שמאפשרות תשומת לב אחד לשני: משם הם יוצאים להפיץ באופן מורחב יותר את מה שנורע, תודעה חברתית ותחושת אחריות ודאגה כנה לחבריהם בבית הספר.

משפצים, מתארחים וחוגגים חופשות ביחד

בית ה' ו' עובר ריענון ושיפוץ. במהלך הימים בהם הילדים לא יכלו לשהות בו, ילדי כיתה ד' אירחו בשמחה ובאהבה וזאת הייתה הזדמנות נוספת לגיבוש ופעילות משותפת. גם הנעורים התגייסו ואירחו אותם ביום אחד. חופש חנוכה גם הוא היה הזדמנות לכל ילדי חינוך מעברות - לחגוג בהפנינג משותף עם הדלקת נרות חגיגית. ילדי ד' - ו' יצאו בנסיעה משותפת למדע-טק.

איך אנחנו מביאים את החינוך החברתי לתוך הפדגוגיה. לא עבר זמן רב מאז שני ילדים, תלמידי ג' וד' העלו בפנינו את הצורך המיידי במועצת תלמידים בבית הספר הצומח, שהחל זה עתה את שנתו השלישית.

אז מה היה בעצם התפקיד שלנו כמחנכים בסיפור הזה? מה איפשר את ההרגשה שלהם שהם יכולים להיות חלק משמעותי ופעיל בחברתיות של בית הספר? הרי אנחנו לא גייסנו אותם, לא הכרזנו "שזה מה שעושים בבית הספר", והם לא חיכו שאנחנו נחליט ונבצע, הם לא ביקשו אותנו כמפעילים אלא כמאפשרים ומכילים. הנושאים שעלו מהם באופן מובהק הם צוותי הידברות במקרים של מריבות, צוותים של עזרה בלימודים לאורך היום, מועצת תלמידים שתדון בהצעות שיעלו בכיתות, ובעצם כל מה שבא לתמוך ולספק מענה לצרכים חברתיים ולרצונות אותנטיים של ילדים למען ילדים. ככה פשוט.

התבוננות בשגרת ההתנהלות בכיתה בשעות מעגל העבודה, עושה סדר ומחדדת את האופן בו הצורך התעורר ללא התערבות חיצונית שלנו. כיתות בית הספר המתנהלות לפי התפיסה המונטסוריאנית, הן תלת גילאיות, ממוקדות בהתקדמות אישית ולא השוואתית. הלמידה נעשית בקבוצות קטנות ודרך פרויקטים נושאים לאורך השנה. אופן ניהול הכיתה המונטסורית (עבודת נמלים של מחנכות אדירות), הוא דרך פעולה פדגוגית שמצמיחה "תוצרי לוואי" חברתיים מבורכים.

יום שיא

יום שיא חצי שנתי בתלתון הצעיר (א'-ג') ובכיתה ד'. נושא אסיה ומהו גבול? שני נושאים, בית ספר אחד והרבה ילדים והורים נרגשים. יום שיא. שיא הסקרנות, שיא של למידה אחרי שבועות רבים, שיא שיתופי פעולה, שיא בביטוי רבגוני. שיא של דרך ארוכה וחוייתית עם הרבה התכוונות ותכנון מאחורי הקלעים. שיא של ילדים

עסוקים, מלמדים, בונים ותומכים אחד בשני. לפעמים כל מה שאנחנו עושים פשוט מסתנכרן יחד - פדגוגיה, לב, ידיים ודמיון. ואז יש רגע שבו אפשר להסתכל על הכל בגאווה ובשיא הרגש. אפילו ילדי גן אורן הגיעו לביקור וקיבלו הסבר מפורט מהילדים הבוגרים!

אורית גיל, בית הספר "סימני דרך".

פרויקט "בית לחיים"

פרויקט בית לחיים במעברות נפתח בחודש ספטמבר. אצלנו בדיר: שחר, אלעד, לבב, לין, נטע, שני, בר וגאיה. מחודש זה אנו עוסקים בשגרה חדשה לדיירים-הכרות הקיבוץ, השבילים, האנשים וגיבוש הקבוצה. הדיירים (אנו קוראים להם חברים) רובם עובדים או מתנדבים בשעות הבוקר ולאחר מכן הם מאוד עסוקים בחוגים ובתחביבים. מלבד אימוני באולינג בהרצליה אף התחילו להתאמן גם בכדורסל עם ערן מזרחי.

חייבת לרשום עד כמה זה מרגש שאתה פונה למישהו והוא ישר נהנה ומתרגש בעצמו לקחת בזה חלק ☺

נשמח מאוד למתנדבים נוספים המעוניינים בכך- זה יכול להיות בכל נושא- הכרות אתכם, המלצה על מקום לטייל, סיפור או חוויה אישית וכו'... פעילות זו מקרבת ומעניינת ומידי שבוע החברים שואלים "מי מגיע ועל מה יהיה" ומאוד מחכים למפגש זה.

שחר מתנדב בצבא ומתאמן בהוקי, אלעד עובד בתור גרפיקאי ומתאמן בהוקי ובכדורגל, לבב עובד בסנו ומתאמן בג'ודו ואף מתנדב פעם בשבוע בחוג לילדים בקיבוץ, גאיה עובדת אף היא בחברת סנו, לין עובדת פעמיים בשבוע "בעוגות של שושנה" ופעמיים בשבוע מתנדבת בקונדיטוריה בקיבוץ ומתאמנת בטניס ושחיה, נטע מחפשת בימים אלו מקום עבודה/ התנדבות (נשמח לרעיון או מקום) ושרה במקהלה משלבת, שני עובדת משרה חלקית בבית הספר "סימני דרך" ומתאמנת בטניס ובר שלנו עובד בכולבולית ומתאמן בשחייה.

שמחנו בחנוכה להעביר פעילות בבית הספר "סימני דרך". התחלקנו לשלוש קבוצות והעברנו שיח מדהים ופתוח על "מה זה אדם עם צרכים מיוחדים" ולאחר מכן קיימנו טורניר באולינג במגרש עם כל הילדים והחברים/ דיירים.

לפני כשבועיים התארחנו במועדון הנעורים ואלעד (אחד מהחברים) העביר מצגת על "בית לחיים" ועל "ספיישל אולימפיקס". היה לנו כיף ומרגש לראות את קבלת הנעורים ואת חווית האירוח וההיכרות של הנערים עם החברים.

מידי יום שני התחלנו במפגש שנקרא "מפגש בין חברים" שמטרתו הכרות בין חברי קיבוץ לחברים בדיר והפוך כמוכן- שהם יכירו אתכם. כל שבוע מגיע אלינו חבר קיבוץ אחר בהתנדבות ומעביר שיחה/ פעילות/ הרצאה או משחק לבחירתו.

בנוסף, התחלנו בשיבוץ "משפחות מארחות". אחת לשבועיים החברים נשארים בקיבוץ בסופי שבוע ואנו מחפשים משפחות שישמחו לארח אותם (לא חייב לארוחה) בביתכם או שתבקרו אותם אצלנו- זמן של היכרות ומפגש. אשמח לתת פרטים נוספים לכל המעוניין.

חשוב לי להזכיר שהמקום עובד 24/7 כלומר - תמיד יש איש צוות בכל שעות היום והלילה ולכל דבר ושאלה אני זמינה בשבילכם בשעות העבודה.

הרבה תודה
עטרה כהן

זה הזמן והמקום להודות לכל אלו שבאו ונתנו מזמנם באהבה רבה - אינועם גרינברג, איילת בר ניר, אייל להב, יעל צימנט, אורי בן שאול, מיה לוי, דגן שמעוני, שירי ולילך להב, תמר וילק, חנו וציון טובי, ברק אייזנברג ועינת טחנאי. ותודה מראש למעוז אחרים, עמית קורן רומי, גליה פלד, אורי שלם, שלומית טחנאי וחגית גרינברג שיעבירו אצלנו פעילות בחודש הבא. אני

דברים על חברנו מילדות, הלל פסח, שהלך לעולמו

יום ולילה, הרחק מן ההורים החלוצים, אסתרינה ואיזיא, הרחק בלילות מאָחיו, ניטע, דוד, מרים.

למרות הריחוק שנגזר על ילדי החלוצים, ציינו את הלל קווים משפחתיים: כשרון הציור, הרגישות לדברי שיר, החשיבה הלוגית והמורכבת, הפילוסופית. בקבוצתנו, קבוצת "כפירים" התחרותית מאד, קבוצה שרבו בה "המנהיגים", היינו מצפים לדבריו, ידענו, שגם אם במהרה, תבוא מפיו חתימת הדין.

לכן התקשינו עם עזיבתנו את מעברות. חשנו שלא מדובר בנישואיו בלבד, הבנו שהייתה בו גם התרסה כלשהי. אמנם, ההליכה לצבא ומלחמות ישראל היו מנת חלקם של חברי הקבוצה כולם, וכן גם השיזור המשפחתי המיוחד לכל אדם הורה וסב או סבה, והזיכרונות המשותפים, אלה שמרו על החברות שלנו, על תחושת היחד, גם משנפרדו דרכינו. עד היום ברור לנו, שגורל מעברות היה אחר אילו נשאר הלל בינינו, גורל טוב ועשיר יותר. קיבוץ משמר העמק נשכר.

יש לומר, שמסלול החיים במשמר העמק, שירות צבאי ממושך, ביסוס ענף תעשייתי, הפנו את הלל לזרמים שלא פיללנו לו. בתערוכות שהוזמנו אליהן חזרנו אל הלל האמן. רק באחרונה חידש הלל את הזמנותיו, לתערוכה בגלריה המקומית. שם מצאנו את הלל שלנו - את איקרוס בנו של דָדלוס, שכנפי השעווה שלו נמסו בשמש והוא צונח אל האֵין; את ההשפעה הקוביסטית שמצא בה דרך לגֵידר את עצמו; את האדם התועה ברחובות עיר, בנהר החיים. בדרכו החכמה ידע להסביר לנו, שעושר משפחתי רב שמור לו, לְבַעֲלֵיו, למרות התלאות שבנפש.

לא ידענו, שהלל חווה כבר אז את הפרידה... באנו עתה להיפרד ממנו, להיזכר בילדותנו, הספוגה רשמי טבע, להיזכר בְּקִיץ, שאבא איזיא כתב לו הֶלֶל:

"הקיץ הוא אמא טובה, מְחַיֶּכֶת
ומְלֹא כל הארץ שולֵי שְׂמֵלֶתָה;
ומְלֹא כָּל שׂוּלְיָה תְּנוּבָה מְבוֹרָכָה
פְּרִי-עֵץ וּפְרִי-גֶפֶן וּפְרִי-אֲדָמָה.
דָּבֵשׁ וְחֶלֶב מְשֻׁפֵּעָה בְּכַדֵּיהָ,
זֶר לְרֵאשָׁה - שְׂגָלֵי הַדְּגָן.
תְּאֵנָה וְרִימון וְכָל זֶן בְּשׂוּלְיָה
בְּרֶפֶת גְּבוּרֵיהָ מִפְּרִים וְגֵן".

באנו לומר כך דברי ניחומים לרחלי היקרה, לילדיו, לנכדיו, למשפחה הענפה כולה. תמיד נזכור את הלל.

לינה דר

אנו, חברי קיבוץ מעברות, חבריו של הלל מאז ומתמיד, מבקשים לספר, להיזכר בהלל שלנו, של קבוצת "כפירים" - ילדי הקיבוץ וחברים שהצטרפו עם הזמן.

גם אם נפרדו דְרָכֵינוּ במשך החיים, הזיכרונות הן טבועים בחותם הילדות, והלל היה שם, פִּיכָב שֵׁם. כן, הוא היה כוכב של "כפירים", התגלה מאז הולדתו כמי שיהיה "איש אשכולות". כזה היה: חושב, מתלבט, מגבש רעיונות, מעצב אותם במילותיו, לפי הצורך - אם בניסוח של נוסחה מתמטית, אם בשיח החברתי, אם בציור ואם במשחק על הבמה.

הלל היה מכונה בשיח הקבוצתי "מיקל אנג'לו", כי אכן רב כישרונות היה. וצריך גם לומר: הוא היה עָנּוּ. היה צנוע. לא תבע לעצמו הערכה וכבוד. רק עם נעורים יכולנו לחוש, שהיו דברים בגו, שהיו גם לו לבטים בתהליך הגידול, לבטי ההתבגרות, העיצוב של אופיו, ואין לשכוח - הייתה זו צמיחה במסגרת "החינוך המשותף", משותף

קבוצת 'כפירים' בכיתה ט' - 1950. הלל בשורה אמצעית באמצע. (התמונות באדיבות ארכיון מעברות)

תשובה לחידה מעמ' 6

כל המדינות האלה ועוד רבות אחרות ביצעו פעולות דראסטיות לצמצום השימוש בשקיות, קשיות ופלסטיק חד פעמי.

הנה מעט מהדוגמאות:

- בווינגטון - DC מחייבים 5 סנט לשקית וירדו בכ- 85% מכמות השקיות
- בסן פרנסיסקו - מחייבים 5 סנט לשקית וירדו בכ-72% מכמות השקיות
- בסיאטל - מחייבים 5 סנט לשקית וירדו בכ-78% מכמות השקיות
- בבוסטון + 60 ערים במסצ'וסטס - החל מ-2018 אסרו שימוש בשקיות פלסטיק בכלל
- בקליפורניה - אסרו באופן מוחלט על שקיות ניילון כבר ב-2014 ומחייבים על שקיות נייר.
- ב Karnataka הודו - ב-2016 נאסר לייצר שקיות חד פעמיות
- בקניה - מ-2017 יש איסור על מכירת שקיות חד"פ אם אפשרות למאסר או קנס גבוה.
- בצ'ילה - ב-2017 אוסרים שימוש בשקיות חד"פ באזורי החוף והנחלים (מול צ'ילה נמצא אי ענק של זבל בגודל 2 מיליון קמ"ר).
- בבריטניה - חנויות החלו לחייב (2015) 5 פני לשקית ומאז ירד השימוש ב-80%.
- בסין - נאסרה הפצת שקיות חד"פ. נשלחו 600,000 משגיחים מטעם הממשלה לאכוף זאת. הירידה דראסטית, כ-66% בשימוש בשקיות חד"פ.
- באפריקה - 15 מדינות אסרו באופן מוחלט על שקיות פלסטיק או שמחייבים עליהן. בדרום אפריקה השימוש ירד ב-90%.
- דנמרק - הראשונה בעולם שהשיתה מס על שקיות פלסטיק וחד פעמי כבר ב-1994.
- אירלנד - פעלה כמו דנמרק באופן דומה החל מ-2002 והצליחה להוריד את השימוש בשקיות ב-90%.

הקשורים לנוחות שלנו. גם אנחנו בזבזני אנרגיה ומים לא קטנים, גם אנחנו יצרני אשפה גדולים, גם לנו נורא נוח להשתמש בחד פעמי ולהנות מקמין ריחני בביתנו. טוב ונוח לנו... משאבי העולם הטכנולוגי מפנקים למדי וקשה לוותר עליהם.

אלא שמסתבר, לצערי הרב, שהגזמנו. כבר היום אנחנו פוגעים בסביבה ומי שייפגעו בעיקר הם ילדינו ונכדינו. הפגיעה בתחומים רבים בסביבה- קשה. השנה החלטנו בצוות להרים את הכפפה בתחום הפרדת אשפה נכונה (שתאפשר מיחזור יעיל) וצמצום / סילוק מוחלט של החד פעמי שהפך ממש למכת עולם!

כמויות עתק של פלסטיק שהשתמשנו בו בין 5 שניות ל-5 דקות נערם גם אצלנו, בחגים, באירועים פרטיים וציבוריים. הצרה שרוב החד"פ נוחת בסוף בים ומזהם את הסביבה כמו את הנחל שלנו (מוזמנים "לטייל" לאורך נחל אלכסנדר לאחר שיטפון). כך הפגיעה הזו חוזרת אלינו בטוילים שלנו ובצלחת שלנו (בעיקר של מי שאוכל מאכלי ים).

הצוות מנסה להוביל תהליך גמילה מוחלטת או לפחות צמצום משמעותי בשימוש בשקיות, קשיות וכלים חד-פעמיים. בתכנית של הצוות, להסביר, לשכנע ולעשות. בשלב ראשון, ביחד עם ועדת תרבות, נצמצם בכלים חד פעמיים בחגים ואירועים, במקבל נסייע, בשיתוף המועצה, באמצעים לבתי הילדים ובית הספר, כך שתתאפשר ההסברה לחיסכון באשפה, סילוק חד"פ והפרדה נכונה.

בשלב השני בדענו למצוא דרכים לצמצם ואף לבטל את השימוש בשקיות בכלבולית ומקוים לשכנע לקבל החלטה ממסדית לסלק לחלוטין חד פעמי מסוג פלסטיק לבתי מתכלה ממדפי הכלבולית שלנו. אנחנו מצפים שגם במסגרת המשפחה הגרעינית כולנו נפעל באותו כיוון.

בינתיים אני רוצה לצל"ש את הנה"ח. ביוזמה פרטית של הנה"ח הם נגמלו מחד פעמי במשרד. אני בטוח שיש עוד משרדים כאלה - אשמח שתיידעו אותי! אני קורא לכל הענפים והמשרדים ללכת בעקבות הנה"ח. זה כל כך פשוט ומתבקש, סתם סוויץ' קטן במוח...

עמית שלג - בשם צוות הסביבה

צוות איכות הסביבה שלנו מאמין שגם מעברות צריכה לקחת חלק במאבק לסביבה פחות מזהמת. אף שהקיבוץ שלנו יפה מאוד וירוק מאוד, גם אנחנו במעברות לא "טומנים ידנו בצלחת" כשמדובר בחטאים סביבתיים

מועדון הקליעה בראי הכוונת שיחה עם משה טליאס

מחרכת סמארה. מחסן הנשק שלנו היה בכניסה של מבנה הקונדיטוריה של היום. נסענו בכל שבת בבוקר עם טנדר של המועצה לירות במטוח. לא היה ציוד מי יודע מה, אבל ירינו 50 מטר על שישיות וזה היה כיף. כשסללו את כביש החוף שינו את הכיוון של המטוח, ועד היום יש שם מתחם של מסיבות".

באותם הזמנים, כך הם מספרים, היו מעט תחרויות, ובנוסף אליהם התחרו גם קלעים נוספים, כמו שלמה ושמעון כתר, יהושע מס ואביגדור פאלק. ברבות הימים הוקם בארץ ענף רובה האוויר ומועדון הקליעה הראשון שלנו היה בצריף של האולפן.

"היינו באים לשם בתור נערים של המוסד למסיבות, אבל גם לירות במטוח רובה האוויר", שחזר עקיבא.

אז מתי עבר מועדון הקליעה למקומו הנוכחי? "בשנת 1971 היו דיונים איפה למקם את המטוח", ציין משה, "ובשנת 1972 החליטו להעביר אותו ללול. מאז פעילים הקלעים פה גם ברובה וגם באקדח אוויר". באותו הזמן עקיבא סיים את שירותו הצבאי ויצא לעבוד בחו"ל עם אקדחים אחרים. מי שתפס את מקומו במטוח החדש היו בתי טחנאי ושחר ארד, וכך החלה להתגבש קבוצה ביחד עם יוסי כתר ועם עקיבא, כשחזר ארצה.

ומה אחר כך?

"בשנות השמונים", כך הם מספרים, "מעברות התבססה כבר כקבוצת אקדח בשלל סגנונות שהגיעה לטופ של הקליעה. עקיבא ובתי היו אלופי ישראל במשך הרבה שנים, כשבתי הצטיינה כספורטאית השנה בקליעה בארץ בשנת 1985. באותם הזמנים חברי המועדון התחרו גם בארץ וגם בחו"ל".

משה, איפה אתה נכנסת לתמונה?

"הגעתי לקיבוץ בשנת 1986 עם עבר של קלע בנבחרת הנח"ל. למחרת הגעתי לקיבוץ נודע לי שיש פה מטוח, וישר התייצבתי", הוא מספר. "בשנת 1987 אפרא העביר לי את האחריות על המועדון".

ומתי נכנס הרובה לעניינים?

"כניסתה של שלומית למועדון בשנת 8-1987 הביאה לשינוי. מקבוצת אקדח - המועדון פתאום נהפך לקבוצת רובה. לאורך שנות ה-90 שלומית החזיקה את הקבוצה, שמנתה גם את סנדי מחברת הנוער ולימור רום. באותו הזמן התמקדנו בחוגים ובנוער, הבאנו מאמנים והעסק נהיה רציני יותר. היו מגיעים חברה מהנעורים כדי להתנסות ודורון אגוזי הגיע וגם נשאר. אני זוכר שביום

בינואר השנה אישרה שיחת הקיבוץ ברוב קולות גדול ביצוע של "שינוי שימוש מלול למועדון קליעה לרובה ולאקדח אולימפי". לכאורה, שינוי פרוצדוראלי בלבד, אלא שעבור משה טליאס, יו"ר עמותת הקליעה, ועבור הקלעים וצוות האימון, מדובר בשינוי מהותי ביותר.

בשביל להבין מדוע החלטת הקיבוץ משמעותית לעתיד מועדון הקליעה צריך לחזור אל העבר, ואין מי שמייטיב לספר את הסיפור ממשו ומקלעים עצמם. לשם כך התכנסנו באחד מערבי השבוע במועדון הקליעה מעברות: היו"ר טליאס, ונציגי הקלעים - עקיבא דורון ושלומית מורן.

"המועדון הוקם בשנת 1950 על ידי אפרא פורת, לאחר שהצליח לגייס תרומות...", פתח משה, "...ובשנים 1962-1963 אני התחלתי לירות במועדון ביחד עם יוסי כתר", נזכר עקיבא. "בימים ההם ירו רק ברובה טוטו (קליבר 0.22) במטוח במכמורת, בחולות של החורשה, לא רחוק

לכיתות ה' - ו' משעה 15:00. אנחנו כבר רואים תוצאות מהפעילות של הילדים שהתחילו פה את דרכם: בתחרות שהם קיימו ביניהם (גביע נודד) זכה שגיא שחר, פלג בן טל היה אלוף ישראל לאקדח לנוער (קדטים), אורי צדוק מתפתח יפה."

מתי מועדון הקליעה הפך למעשה לעמותה? "בשנת 2001 נפתחה עמותה, יש לה כמובן רואה חשבון ובנק חיצוני", מסביר משה. "אני הוא יו"ר העמותה, ויחד איתי היו עוד מייסדים: עקיבא, שלומית, שחר ארד, יוסי כתר, רון ארנון, אנדי קדר, רונן בר-ניר ודורון אגוזי. חבר מועדון נוסף הוא שחר ינאי, שהיה בעברו אלוף אירופה לנוער פעמיים מטעם מועדון מכבי רעננה."

איפה העתיד של העמותה? "קיבוץ מעברות נמצא היום בטופ של הרובה בארץ, מקום ראשון בכל הקטגוריות, אבל אנחנו מטפחים שוב גם קלעיות אקדח טובות, שעוד ישמעו עליהן. קבוצת האקדח שלנו בליגה הלאומית. כמובן שסטריק הוא עדיין המאמן של המועדון והוא בונה את העתיד של המועדון, יש לו שם גדול מאוד בעולם, ולצד העבודה שלו במועדון הוא מסייע גם לנבחרות עולמיות אחרות במחנות האימונים שלהם."

העצמאות, כשדורון היה בכיתה ט' הוא הגיע עם אבא שלו והרביץ מקבצים."

"תנופה משמעותית למועדון הגיעה בשנת 2001 כשהבאנו את גיא סטריק לאמן לאחר שהעסקתו בנבחרת ישראל הסתיימה. כולם זוכרים איך בשנת 2008 סטריק ואגוזי יצאו לאולימפיאדה בייג'ינג. זה הקפיץ את המועדון והתקבלו תקציבים ענקיים במונחים שלנו. פתאום יכולנו לרכוש כלי נשק חדשים, ובמשך שלוש שנים היה לנו כסף עד שהקריטריונים השתנו, ושוב נהיה קשה יותר לקבל תקציב. יחד עם זאת, המועדון נמצא בטופ הארצי, ויש לו ניקוד מאד גבוה ולכן אנחנו עדיין מקבלים תקציב סביר."

באלו דרכים נוספות אתם מגייסים תקציב? "יש פעילות של החוגים, מגיעים מהעמק והסביבה וזה גם עוזר לממן. התקציב הוא סביב 100 אלף שקל לשנה, אבל זה לא מספיק להכלל. למשל, היום בעולם הקליעה יש כבר עמדות אלקטרוניות ולא סתם עמדות מנייר. אצלנו, לשם השוואה, יש רק עמדה אלקטרונית אחת."

תוכל להרחיב בנוגע לחוגים? "השנה נפתחה קבוצה של חברת הילדים בימי רביעי"

מהי רמת הקליעה בארץ בהשוואה לעולם?

"קח למשל את הדוגמה הבאה: דורון אגוזי הוא אלוף ישראל ברובה אוויר ואין לו מתחרים בארץ, ואת כל זה הוא עושה בלי להתאמן בכלל, פשוט מגיע לתחרויות ויורה. מפה אפשר להבין את הרמה. יחד עם זאת, ברמת הנבחרת, יש לנו את סרגיי ריכטר שלקח ארד עכשיו באליפות אירופה. למרות שהוא מתאמן ברוסיה ושיש לו מאמן רוסי הוא מייצג את ישראל באולימפיאדה. כל עוד סרגיי נמצא ברמה הזאת אז ישראל נמצאת על המפה העולמית. יחד איתו שווה להזכיר גם את טל אנגלר ממועדון מעברות שמועמדת לקוואטה לאולימפיאדה*." }- הערה: בכל אחד מהענפים האולימפיים מחולקות קוטרות. הקוטר (Quota) היא למעשה הזכות המשוריינת למדינה להשתתפות בתחרויות האולימפיות באותו ענף. כדי להשיג את הקוטר על הספורטאי לעמוד בקריטריון בינלאומי - דרישת סף כלשהי כמו למשל תוצאה מסוימת בקליעה או מיקום בדירוג העולמי. העורך.}

מה חסר לנו בארץ?

"תראה, פעם גיא סטריק אימן את נבחרת ישראל כמו שצריך, והיו הרבה מדליות בנוער. הדעיכה התחילה כשהוא פוטר על רקע פוליטי, ומאז אין אף מאמן שיכול למשוך קלעים ברמה גבוהה. מבחינת כשרון יש לנו כמה בעלי פוטנציאל שגיא מטפח במועדון, ואפשר להגיד שמעברות מספקת לנבחרת קלעים. אבל, הפוליטיקה והעסקנות מנצחת את התאחדות הקליעה בארץ."

"מה ששונה בינינו לבין חו"ל זה הפופולריות", מוסיפה שלומית. "בבונדסליג בגרמניה או בליגה בצרפת הקליעה היא ספורט שסוחף אחריו קבוצות אוהדים. אולי זה עדיין נישא מול הכדורגל, אבל אירועים לאומיים שם מביאים קהל רב."

נחזור למועדון מעברות, איך מתנהלת כאן שגרת האימונים?

"מי שמפעיל כאן את הנערים הוא אלמוג גרון מהעוגן, שממלא את מקומי", אומר משה, "יש אווירה כיפית, זה כמו נבחרת. יש 12 עמדות בתפוסה מלאה, ויש פעילות מאד יפה."

למעשה, אנחנו עובדים במועדון בשיטה של שני מאמנים: מאמן חוגים שעובד בימי ראשון ורביעי בין השעות ארבע לשבע (עמוס שחורי, פנסינר בן 75 שהקים את המטווח בערד). אם הוא מזהה בחוגים כשרון אז הוא מעביר אותו לגיא, שמאמן בימי שני וחמישי. כשהנער עובר אל גיא הוא נבחן גם בלחץ הנפשי שלו, כי לגיא יש דרישות. האימונים הם קבוצתיים, אבל גיא מקדיש תשומת לב לכל אחד. כאמור, אנחנו מנסים להשיג תקציב למטרות אלקטרוניות, כי המוח של הקלע צריך לעבוד על תוצאה העשרונית. עובדים פה עם שני סימולטורים שמראים את תהליך הירי וגיא מנתח עם הקלע את התוצאות ומשפר לו את הטכניקה. בסך הכל אנחנו עובדים פה עם כלים ישנים."

מה הקיבוץ נותן למועדון?

"הקיבוץ נותן הרבה מאד. חברים אולי לא מבינים שעצם זה שהקיבוץ נותן את המקום, וגם נתן כסף לשינוי הייעוד שלו, זה משהו שלא מובן מאליו בכלל. אני מזכיר שהחלטת השיחה האחרונה הייתה שהמקום ישתנה בהיתר חורג זמני לחמש שנים, ונהפוך למועדון ספורט ולא יישאר בסטאטוס של "לול", וכל זה יאפשר לנו להשיג רישיון עסק. צריך להבין שאנחנו המועדון האחרון שנשאר מההתיישבות העובדת. מועדונים אחרים נסגרו לאחר שהקיבוצים החלו לדרוש מהם שכירות או שדרשו את המתקנים לייעוד אחר עבור הקהילה."

"גם בערים המצב לא מזהיר", מזכיר עקיבא, "נסגרו מטווחים בחיפה ובחדרה. רק מעברות ואשקלון הם המועדונים הגדולים היחידים שנותרו."

תודה רבה לכולכם! משה, אולי כמה מילות סיכום?

"אנחנו מקווים שכל ההורים ישלחו את הילדים שלהם להתנסות בחוג קליעה. בניגוד לענפי ספורט קבוצתיים, כאן זה רק אתה מול עצמך. אני רוצה לנצל את ההזדמנות ולהודות לגרעין של המועדון, כל אחד תורם מיכולותיו, ובלי הצוות הזה שתומך אי אפשר היה להחזיק את המועדון."

ראיין וכתב: ערן שבתאי

סיפורים לכל עת

קובץ סיפורי מקום מפי ותיקי מעברות

ליקטה ועיבדה: חיותה שלם

כשלמדה חיותה שלם (שחם) ב"סמינר אורנים" להיות גננת, היא הכינה קובץ של סיפורים לילדים על ימי הקיבוץ הראשונים. חיותה נפגשה עם החברים הותיקים, הקשיבה לסיפורים, ליקטה ועבדה אותם כך שיתאימו להקראה בפני ילדי הגנים. לכבוד הילדים והוריהם נפרסם בעיתון הקיבוץ את הסיפורים. תודה לחיותה על כתיבת הסיפורים ועל הסכמתה לפרסום, ותודה לאביבה גולן שהקלידה עבורנו את הסיפורים.

עבודה, הם ישבו כל ערב בלשכת העבודה בחיפה כדי להשיג מקומות עבודה בשביל החברים. הם כינו זאת "כיבוש עבודות חוץ". בשלב מסוים זכתה לעבוד בבית החרושת "שמן" וכפועלת של המפעל קבלה משכורת גבוהה יחסית לעבודות אחרות.

בבית החרושת "שמן" הכירה את הרצל כורש חברה לחיים. מרגה עבדה בבית החרושת עד שהייתה בין הראשונים שעברו לואדי חווארית. מרגה והרצל חיו חיי משפחה יפים ומלאים עם שלושת בניהם: יואב, אילון ופרץ. מרגה הייתה בעלת השכלה רחבה, עסקה בפוליטיקה, ריכזה את הועדה הפוליטית בקיבוץ והייתה נציגת הקיבוץ במפ"ם. הייתה מזכירת הקיבוץ, מטפלת של קבוצת "אלון", מנהלת מטבח ומנהלת קומונה, מסורה וחרוזה, דייקנית ובעלת הספק עבודה מרשים בכל מקום שעבדה בו.

הביאה לדפוס את סיפורה של מרגה:
עינת טחנאי, ארכיון מעברות

מרגה כורש נולדה ב-1910 בבולגריה למשפחת אסא. (אחיה היה דוב אסא). גדלה בבית ציוני והייתה חברת "השומר הצעיר" עם חברים נוספים ממעברות. מרגה רצתה לעלות לארץ עם חבריה, אך ב-1930 נעתרה לבקשת יעקב חזן להישאר בבולגריה יחד עם אליהו דניאל כדי לרכוש את ההנהגה הראשית וכך נדחתה עלייתה ארצה.

כשרצתה לעלות לארץ היה קושי לקבל אשרת עלייה-סרטיפיקט-ממשלת המנדט הבריטי ואחרי מאמצים נפתחה בפניה האפשרות לעלות לארץ כסטודנטית באוניברסיטה בירושלים. בסוף 1930 בהיותה בת 20, עלתה מרגה לארץ עם אסתר רינה פסח ולאן אופיר. הם חצו את הבוספורוס, עברו את סוריה ולבנון והגיעו דרך מעבר ראש הנקרה לבת גלים בחיפה- לקיבוץ ג'.
בבת גלים עבדה מרגה בחדר האוכל, בבישול, באפיית עוגות וכעוזרת במשקי בית חיפאיים. מרגה ספרה שהיא ושמייליק פריבמן היו סדרני

חדרה 1934. מימין: פניה, ליזקה, שושנה, מרגה, לואיזה. (התמונה באדיבות ארכיון מעברות)

עבודה אצל הגבירה

מפי מרגה כורש

- "כן" ענה קול מבפנים.
מרגה נכנסה ואמרה: "שלום, באתי לעבוד אצלכם."
- "שלום" החזירה לה בעלת הבית תוך שהיא הולכת למקלחת. מרגה הלכה אחריה. במקלחת נתנה לה בעלת הבית דלי עם מים וסמרטוט ואמרה: "עליך לשטוף את החדרים".

מרגה ניגשה למלאכה במרץ רב. היא הפשילה שרוולים, הרימה כל מה שעמד על הרצפה ושפכה מים. שפכה דלי ועוד אחד. "שהחדר יהיה נקי מאוד, שבעלת הבית תהיה מרוצה ממני." אחרי-כך התחילה להוריד את המים ולהוריד ולהוריד והמים לא נגמרו. בעלת הבית ראתה אותה מעבירה מים עוד ועוד למקלחת והייתה בטוחה שהבחורה הזו זריזה וכבר גומרת את כל החדרים.

ומרגה- עדיין מנקה ומורידה מים מהחדר הראשון. ידיה כבר היו פצועות קצת. היא עייפה אך להפסיק אינה יכולה. כך הורידה עוד ועוד את המים, עד שהחדר היה יבש ונקי. אז עברה לחדרים האחרים. בהם שפכה מעט מים וגמרה לשטוף אותם מהר.

בעלת הבית הציצה לראות איך עובדת הנערה. היא עברה בחדר הראשון, ראתה כמה הוא מבריק ושמחה: "הבחורה הזו נקיה וחרוזה, היא תספיק את כל עבודות הבית היום".

מרגה סיימה לשטוף את החדרים כשהיא עייפה מאוד. מוכנה ללכת למחנה ולנוח. מניחה את הדלי במקלחת ושומעת את בעלת הבית: "עכשיו בואי למטבח!" במטבח חיכה לה כיור ובו ערימה גדולה של כלים. מרגה נבהלה: "כיצד אצליח לשטוף את כל הכלים האלו בלי לשבור אף צלחת או ספל?"

יש לה תשובה- "היא תשטוף אותם לאט ובזהירות וכך לא יישבר אפילו כלי אחד." היא לבשה סינר והתחילה לשטוף את הכלים: אחד, אחד. לאט, לאט. כל כלי היא מסבנת טוב, טוב מן הצד האחד ומן הצד השני. מניחה את הכלים בערימה על השיש ורק כשסיימה לסבן את כל הכלים שטפה אותם מן הסבון. לאט לאט שלא תשבור אף כלי! ובעלת הבית מסתובבת חסרת סבלנות במטבח: "מתי תגמור כבר את כל הכלים?" מה קרה לה, הרי את החדרים ניקתה יפה כל-כך? אני צריכה את הכלים לבשל לשבת, איך אספיק?

מרגה חשה שבעלת הבית חסרת סבלנות, היא מנסה להזדרז מעט ומסיימת. הכיור ריק ואף כלי לא נשבר. מרגה הייתה מאושרת. "עכשיו בטח אקבל את הכסף

את מרגה אתם מכירים? מרגה היא סבתא של זיו*. בבולגריה, ארץ מולדתה, חיה מרגה בעושר. היא בתו של רב יהודי. משפחתה חיה בבית גדול עם הרבה חדרים. בביתם הייתה עוזרת שבאה יום יום לעבוד, לנקות את הבית והכלים ומרגה כשבאה מבית הספר מצאה תמיד בית נקי, חדר שינה מסודר וארוחה מוכנה. מרגה לא ידעה עבודת כפיים מה היא עד שעלתה לארץ ישראל והגיעה למחנה של הקיבוץ שלנו בחיפה.

החיים במחנה היו קשים. בקושי אפשר היה למצוא עבודה. הבחורים שלא מצאו עבודה בכלל עבדו במחנה, במטבח, במכבסה ובכל עבודה שמצאו והבחורות מצאו לפעמים עבודה מחוץ למחנה; הן עבדו במשק-בית כעוזרות, כשוטפות ומנקות אצל הגבירות העשירות בעיר, בעבודה זו הרוויחו כסף ובכסף הזה שהרוויחו קנו החברים מעט אוכל.

יום אחד באו ואמרו למרגה שמחר בבוקר היא תלך לעבוד במשק-הבית של האופה. מרגה לא ידעה לעבוד- אף פעם לא שטפה כלים וניקתה רצפה אך כל מי שמוצא עבודה חייב לעבוד. הכסף שמביאים הוא חשוב מאוד לקיבוץ.

מרגה הכירה את ביתו של האופה: בית גדול ויפה עם חצר גדולה. היא פחדה וחששה, כל הלילה הסתובבה במיטתה ולא יכלה לישון. ברגע הראשון שמחה - היא תעבוד ותרוויח כסף אך מחשבה זו עוד לא נגמרה וכבר עלתה לה מחשבה חדשה. אלו עבודות יתנו לה שם? איך אני, שכל השנים חייתי בבית נקי ומסודר ולא נגעתי בסמרטוט וסבון אנהי ביתם של אחרים? איך תתנהג אלי בעלת הבית? האם תהיה מרוצה ממני?

כך שכבה מרגה ערה כל הלילה ובבוקר כשאך עלתה השמש קפצה ממיטתה, לבשה בגדי עבודה ויצאה לדרכה. היא הלכה בדרך מהר מהר וחשבה: רק שאגיע בזמן ולא אאחר. כך עברה את בתי הרחוב כולו והגיעה אל ביתו של האופה. נכנסה דרך החצר, והגיעה אל הדלת. נשמה עמוק ודפקה בשקט על הדלת.

* זיו קורש ז"ל- בנם של אביבה תבל"א ויואב ז"ל

ואלך לנוח" כך חשבה. אך הגבירה לקחה אותה בידה והביאה אותה אל החצר. בחצר הסתכלה בה, הסתכלה בתרנגולות ואמרה: "עכשיו תפסי תרנגולת אחת ולכי איתה אל השוחט, אחר-כך תביאי אותה שוב אלי שאכין ממנה בשר עוף לארוחת הערב של יום שישי".

פניה של מרגה החווירו ולבה פעם בחזקה. היא שתקה. הגבירה נכנסה הביתה ומרגה נשארה בחצר. מה תעשה עכשיו? היא מפחדת מהחיות האלו. אף פעם לא ראתה כאלו. אולי ינשכו אותה? אולי יתנפלו עליה? תרנגולת אחת התקרבה אליה, הלוך וקרקר, הלוך וקרקר. מרגה זזה ממקומה וגרשה אותה: "לכי לך חיה, לכי ממני, אל תתנפלי עלי". כך הסתובבה בחצר והבריחה את התרנגולות שלא תתקרבנה אליה. הן הסתובבו בחצר והיא רדפה אחריהן והבריחה אותן שלא יתקרבו אליה.

הזמן עבר. הגבירה חיכתה בבית. גם האופה הגיע מעבודתו - הם חיכו בביתם ומרגה עדיין לא הגיעה עם הבשר. האופה החליט לצאת אל החצר לחכות ולראות מתי תגיע. הוא פותח את הדלת ומה רואות עיניו? מרגה, עייפה ותשושה רצה אחרי תרנגולות ומבריחה אותן. האופה ניגש, תפס תרנגולת והביא אותה למרגה. "לכי איתה אל השוחט", אמר לה.

עכשיו אחרי שבילתה שעות רבות בחצר שוב לא שתקה. "אני מפחדת מהחיות האלו ולא אוכל לעשות זאת" - כך אמרה לאופה. האופה הלך בעצמו אל השוחט ומרגה לא בקשה כסף ולא אמרה שלום, ברחה מן הבית כל עוד נפשה בה. יותר לא חזרה לעבוד בביתו של האופה. היא מצאה עבודה בבית חרושת לסבון. שם מצאה עבודה מתאימה לה והרוויחה הרבה כסף. שם עבדה עד שחברינו עברו לחדרה.

בעקבות הפגישה עם נעם דן

הסיפור מעמיד את הרב בעל המעמד הגבוה מול מורה פשוט. בתלמוד (כמו גם בסיפורים של עגנון) יש הרבה לעג וחס מזלזל כלפי פרופסורים, מנהלים, רבנים-מלומדים וחוקרים נעלים בעיני עצמם, ולעומת זה מייחסים חשיבות "לפשוטי העם" כביכול.

סיפור קטן זה מהתלמוד מתאים לכל נפש הוא אל זמני וודאי שאינו לדתיים בלבד. הוא בא ללמד שעלינו לבחור מתוך המקורות העתיקים והחדשים, היהודיים והאחרים ולמלא את חיינו בתוכן שמרחיב את הלב והנפש, תוכן שנותן משמעות למעשינו כאנשים חושבים, אכפתיים לחברה ולאנשים בה, כמו אותו מלמד דרדקים.

וכל זה בלי לומר מילה על אמונה באלוהים או בחילוניות. אינני דתיה יהודית ואף לא דתיה חילונית. אני מנסה להשאיר מקום להתייחסות לכל מיני אירועים שאין להם הסבר פשוט מתחום ההיגיון. מנסה לבחור מתוך שלל הטקסטים וכל הזמן ללמוד כי ברור שאין לזה סוף.

ניצה הרצוג

חשוב לי להמשיך לשוחח על המקום שבו אנחנו, כיהודים וכחברה נמצאים ביחסים של יהודים חילוניים עם דתיים, ואיך נתמודד עם טקסטים ורעיונות שנמצאים במקורות של העם שלנו לנכס את המתאימים לעצמנו בתחושה של אותנטיות, נאמנות לעצמנו.

ברצוני לחזור לסיפור בו פתחה נעם את הפגישה. זהו סיפור קצר מתוך התלמוד הבבלי (ממסכת תענית דף כד עמוד א').

רב נזדמן למקום אחד ('רב' הוא אדם חשוב, 'מקום' כפשוטו או גם במובן אלוהים) גזר תענית ולא ירדו גשמים. (ציווה שיצומו במטרה שירד גשם, ולא ירד). ירד לפניו שליח צבור (עמד לפניו אחד מהמקום שאליו הגיע). אמר "משיב הרוח ונשבה הרוח" אמר "מוריד הגשם" וירדו גשמים. (שאל הרב את שליח הציבור) מה מעשיך? (במה אתה עובד, עוסק).

אמר לו: מלמד תינוקות אני, ומקריא לבני עניים כבני עשירים, ומי שאין לו-איני נוטל ממנו כלום, ויש לי בריכה של דגים וכל מי שמסרב (ללמוד) אני משחדו בדגים ומשדלו עד שהוא בא וקורא.

להכניס הביתה עוד חמישה ילדים שלא שלך

תכנית משפחה "מלווה"
תומכת בילדי פנימיות שאין
להם עורך משפחתי. סמדר
בג, שלוקחת חלק בתוכנית,
מספרת למה היא פתחה את
ביתה ואת ליבה לחמישה
ילדים זרים, וכיצד זה תרם
לילדים הביולוגיים שלה.

משרד העבודה הרווחה והשירותים החברתיים, אגף בכיר
חוץ ביתי, אמון על רווחתם של כ-6,500 ילדים השוהים
במסגרות חוץ ביתיות. אוכלוסייה זו כוללת ילדים בגילאי
6-21 הזקוקים למעטפת טיפולית חינוכית מחוץ לביתם
לצורך התפתחותם התקינה ורווחתם הנפשית.

כ-22% מכלל הילדים השוהים בפנימיות הם ילדים חסרי
עורך משפחתי (ילדי נע"ם) אשר אינם יוצאים לחופשות
מחוץ לכותלי הפנימייה. לאור מדיניות האגף, הרואה
במרכזיות וחשיבות המשפחה בחיי הילד - עורך להמשך
חיו, פותח מענה של "משפחות מלוות" בשיתוף עמותת
"ילדים בסיכוי".

עמותת "ילדים בסיכוי" קמה כדי לסייע לילדי הפנימיות
ולבוגריהן לצאת ממעגל החיים הקשה אליו הם נקלעו,
לחזק את ביטחונם ועצמאותם כדי שיגדלו להיות מבוגרים
עצמאיים שתורמים לחברה. התוכנית "משפחה מלווה"
יוצרת עבור החניך נעדר העורך המשפחתי כתובת נגישה
ומשמעותית על ידי יצירת קשר רציף וקבוע עם משפחה
בה ישהה במהלך החופשות מהפנימייה. המשפחה
תמשיך ותלווה את החניך באירועים מרכזיים בחייו
בזמן שהותו בפנימייה ואף לאחר סיום שהותו בה (זאת
בכפוף להסכמת משפחת החניך/אפוטרופוס, הגורם
המפנה וכמובן החניך). המשפחות המשתתפות בתוכנית
מאפשרות לילד לחוות משפחתיות, חום ואהבה, תא
משפחתי שמעודד ומחזק את הילד ומממש עבורו את
חווית המשפחה שכל כך חסרה לו.

כ-20% מחניכי הפנימיות הם נעדרי עורך משפחתי
והמשפחות המלוות מהוות עבורם בית ומסייעות בבניית
קשר ארוך טווח שמשמעותי עבור כל ילד ונער, מספרת
רקפת בן גיא, מנהלת האגף החוץ ביתי במשרד העבודה
והרווחה. "אנו רואים עד כמה מערכת היחסים עם משפחה
מלווה מיטיבה עם הילדים ותורמת להתפתחותם. אנו
פועלים לקדם את כלל המענים הייחודיים לילדים חסרי
עורך משפחתי בכלל והמשפחות המלוות בפרט וזהו יעד
מרכזי בתוכנית העבודה לשנת 2020".

כמובן שגם המשפחה המלווה עצמה נתרמת מהתהליך,
משום שהתנדבות מסייעת למשפחה ליישם ערכים של
נתינה, עזרה, ראיית האחר ועוד. זוהי חוויה משפחתית
מאתגרת ומלאה סיפוק לכל אחד מבני המשפחה
ולמשפחה כולה יחד.

לרגל יום המשפחה, החלטנו דווקא להוקיר את המשפחות
המלוות ולהכיר מקרוב את פועלן, דרך ראיון עם סמדר
בג, עובדת בחברת תרופות בשנות ה-50 לחייה, שהחליטה

יחד עם בעלה וארבעת ילדיה (הגדול בן 25 והקטנה בת 12) לצרף למשפחתם גם חייל בודד ואת ארבעת אחיו.

איך ומתי התחיל הקשר עם הילדים שאתם מלווים? "הכל התחיל בשנת 2015, לקראת יום העצמאות. תלו אצלנו בקבוץ הרשמה למשפחות שיתנדבו לארץ חיילים בודדים לארוחת החג, ואנחנו נרשמנו. לקראת החג הודיעו לנו שהצליחו להביא רק חייל אחד ומכיוון שאנחנו היינו הראשונים להתנדב פונים אלינו, אבל גם ניתנת לנו הזכות לוותר כי יש לו עוד ארבעה אחים. כמובן שלא נבהלנו והחלטנו שאנחנו לא מוותרים.

קיבלנו את הטלפון של איתי והתקשרתי, שוחחנו מספר דקות בטלפון, הוא סיפר לי קצת על ההרכב המשפחתי, קצת על הרקע וסיכמנו שניפגש בערב החג. הצגתי בפני המשפחה שלי את הפרטים. סיפרתי שהם חמישה, סיפרתי שאחד אוטיסט ודיברנו שהם יבואו לערב חג.

בעלי אסף העלה את השאלה למה שלא נזמין אותם להישאר לכל החג, כלומר שיישנו אצלנו, הרי מביאים אותם במיוחד מקרית מוצקין וזה לא הגיוני שאחרי המסיבה נחזיר אותם. שוב התקשרתי לאיתי והעליתי בפניו את הרעיון שיישארו ללון אצלנו ונחזיר אותם למחרת אחה"צ. לשמחתנו איתי נענה להזמנה. בערב החג היינו מאוד נרגשים לקראת המפגש, בישלנו, הכנו

מיטות וחיכינו לפגישה איתם. לא כל כך ידענו למה לצפות. כשהם הגיעו לקיבוץ יצאנו לקבל את פניהם ומה שראינו פשוט המיס אותנו. משפחה מקסימה של חמישה אחים. מיותר לציין שמאז הכל היסטוריה, מאירוח של ערב חג עברו כבר חמש שנים של קשר, הם באים אלינו בסופי שבוע לפעמים, בחגים וכמובן שבחופשים".

איך מקבלים החלטה להפוך למשפחה מלווה ובמה זה כרוך?

"האמת שאנחנו לא משפחה מלווה קונבנציונאלית, אנחנו אומנם בקשר עם הצוות בפנימייה ואנחנו מגיעים גם לפנימייה אם יש צורך למעורבות, אבל אנחנו לא עושים זאת בצורה רשמית ולא מקבלים כלום על האירוח של הילדים מהרשויות וזה מתוך בחירה שלנו. אנחנו בקשר עם איתי, אנחנו קשובים לצרכים ולרצונות האחד של השני, אנחנו מתאמים את הפגישות, אנחנו נעזרים בהסעות של הפנימייה, אנחנו מיידעים את הפנימייה, אבל המחויבות שלנו היא אחד כלפי השני. יאמר לזכות מערך הפנימייה שהם מעורבים, היו אצלנו בביקורי בית והכל מתנהל בשיתוף פעולה".

מה זה אומר משפחה מלווה עבורכם?

"זו שאלה נפלאה, תמיד אנחנו אומרים שיש המון דרכים להתבונן על זה, לפרש את זה ולעשות את זה. יחד עם זאת, גם השנים עושות את שלהן, אם בהתחלה

הקשבה, הכלה ויכולת לראות מעבר לכתף של עצמך".
מתי הרגשת שהקסם קורה? שיש חיבור ושאתם זוכים
למתנה לחיים, כפי שאתם מעניקים לילדים שאתם
מלווים?

"אז כמו שכבר ציינתי, אצלנו הקסם קרה בשנייה שהם
הגיעו. ברור לנו שהתהליך הזה תרם לנו כמשפחה משהו
שאינו לו תחליף, משהו שאי אפשר ללמוד בשום שיעור,
חוץ מהשיעור של החיים עצמם. הם נכללים אצלנו
באירועים המשפחתיים גם של המשפחה המורחבת.
הלוואי שהקשר הזה ימשך לתמיד והם יוכלו למצוא
אצלנו בית גם כפרטים ולא רק כמשפחה. כלומר כשהם
יהיו בגירים ועצמאים, הם יראו בנו משפחה".

כיצד הפנימייה והעמותה תורמים לקשר שנתקם בניכם?
"אנחנו בקשר עם הפנימייה, וכך בעצם הגענו גם לעמותה
ושמענו על תוכנית משפחות מלוות. הם מסייעים
בהסעות של הילדים מהפנימייה ישר אלינו, אנחנו באים
לפעילויות בפנימייה ולשיחות כשצריך. התברכנו גם
בחברה קיבוצית תומכת ומקבלת, מערך החינוך פתח את
שערי מהרגע הראשון בפני הילדים והם משולבים בכל
הפעילויות בחופש בזמן שהותם אצלנו, כמו כן הקיבוץ
עוזר לנו קצת בתקציבים".

מה חשוב שידעו משפחות ששוקלות להיות משפחה
מלווה? "שזו התחייבות, שיש בזה המון סיפוק ייחוד עם
קשיים ואתגרים. שיש פה תרומה למשפחה הגרעינית
שלהם שלא ניתנת למדידה, אנחנו תמיד אמרנו שזכינו
לא פחות מהם ואולי יותר, כי גם אצלנו במשפחה
הגרעינית זה הביא לתקשורת פתוחה, להקשבה, זה
נתן מקום לקבלת פרופורציות לחיים, לשמחה, לכעס,
לעצבים, לצחוקים, להנאה והבנה שהכל טוב, גם כשלא
טוב. במהלך השנים שאלנו את עצמנו הרבה פעמים
הרבה שאלות לגבי התהליך, אבל הבנו שאנחנו שלמים
איתנו, אנחנו שמחים על ההזדמנות שניתנה לנו וגם עכשיו
שמחים על ההזדמנות שאתם נתתם לנו שוב להתבונן
אצלנו פנימה, ולהבין שאנחנו אוהבים את הדרך שעשינו
למרות שתמיד ישנה הרגשה שניתן לעשות יותר".

משפחות המעוניינות לשמש כמשפחות מלוות מוזמנות
לפנות באמצעות מילוי שאלון אינטרנטי, זאת על מנת
לבדוק האם המשפחה עומדת בקריטריונים הבסיסיים.
משפחות אלו יוזמנו למפגש ויכנסו למאגר המשפחות
המלוות. הפנייה למשפחה עשויה לקחת זמן ובהתאם
לצרכי הילדים בפנימיות הזקוקים למשפחות מלוות.

פורסם במקור במגזין האינטרנטי "עשר פלוס"
בתאריך 25.02.2020

הביקורים היו יותר צפופים, יותר אינטנסיביים, הצריכו
מבט אחר, יותר טיפולי אולי, היום כשהילדים קצת
בגרו, כל אחד כבר נמצא במקום אחר. יש יותר מקום
לתמיכה אחרת, לשיחות אחרות, עדיין האירוח הוא
על בסיס של בית חם, ארוחות משותפות, היזרקות על
הספה, אבל לנו תמיד היה חשוב לתת להם הרגשת בית
וזה אומר שהם שולבו מההתחלה בתורניות, במטלות,
לא רק בכיף. הסברנו שזה לא צימר או בית מלון, זה
בית...!".

איך עושים את הכל כשיש סך הכל תשעה ילדים בבית?
"בצפיפות ובכיף! חוץ מהם יש לנו כיום גם חייל בודד
שמתגורר בקבוץ ועוד בחור מג'אסר שעבד פעם בקיבוץ
ומאז הוא כמו בן בית אצלנו, ובסופ"ש שכולם נמצאים
מאוד שמח".

האם היו לכם רגעים מרגשים במיוחד?
"הרגע המרגש הראשון היה במפגש הראשון בינינו,
לא אשכח אותו. רגעים מרגשים נוספים זה לראות את
הילדים משתלבים במשפחה ובחברה בקיבוץ, לראות
את הילדים שלנו גדלים עם יכולת הכלה וקבלה גם אם
לפעמים קשה להם".

מן הסתם היו גם רגעים מאתגרים
"בהתחלה היו מקרים של התנהגויות שלא הכרנו,
התפרצויות, תגובות, בדיקת גבולות. הקפדנו מהתחלה
להיות פתוחים עם איתי, לדבר על הקשיים, להיות
קשובים, להשאיר מקום להתיעצות, לבקשות לתקשורת
זורמת. זה לא תמיד היה קל, לא לו ולא לנו, אבל אני
מרגישה שהצלחנו בסך הכל יפה, הוא מודע לקשיים
שלנו ואנחנו לרצונות שלו".

האם אתם בקשר עם המשפחה הביולוגית של הילדים?
"יש להם פה אבא שהוא בקשר איתם אך לא גר איתם,
הוא לא מדבר עברית ואיתנו הוא לא דיבר. הייתה
סבתא שנפטרה באוקראינה ונשאר רק הסבא, היינו
בקשר עם הסבתא. כשהיא הייתה בארץ היא באה
איתם אלינו לסופ"ש ואחר כך היינו בקשר איתה דרכם
בשיחות ווידאו. בקיץ האחרון ביקרו אותם בני דודים
שגם התארחו אצלנו לסופ"ש יחד איתם".

למי לדעתך מתאים להיות משפחה מלווה? מה נדרש
ומהם הקשיים שבדרך?
"לכל מי שרק רוצה, למי שרק מחליט. אני מודעת לזה
שזה לא מתאים לכל אחד, אבל אני חושבת שמי שיש
בו טיפה של נתינה, טיפה של הכלה, יכול לעשות את
זה. גם לא חייבים כל כך בגדול כמו שאצלנו, אבל צריך

מכתב פרידה לגדי ולאן

גדי היקר,

מעבר לכישורך המקצועיים אתה איש מדהים עם לב ענקי, צנוע וחבר של כל הצוות ונעים הליכות ותמיד כולם אוהבים אותך.

זה יום כמו כל יום רק עם הבדל אחד גדול, היום הזה מצוין סיום תקופה של עבודתך רבת השנים בקיבוץ מעברות, היום הזה הוא יום יציאתך לפנסיה ותחילתה של תקופה חדשה. היום אתה אדון לעצמך ומהיום תוכל לעשות את כל העולה על רוחך.

נפלה בחלקי הזכות לעבוד אתך לפני שני עשורים וחצי במתכת מעברות ולהיות עוזר שלך וללמוד ממך את המקצוע. עם השנים אני שינית כוון ועברתי לעבוד בגררייה ובסופו של דבר הפכתי למנהל הגררייה ואז מתכת מעברות עברה שינויים והודיעו לי על סיום עבודתך שם. לאחר כמה ימים הוצע לי על ידי הקיבוץ לקבל אותך כעובד אחזקה בתחום המסגרות. לא היססתי לרגע, קפצתי על המציאה ומיד הכנסתי אותך לעבודה. זאת הייתה עבודה סגירת מעגל לאחר שהיית עוזר שלך לפני שנים רבות. כ-6 שנים אתה עובד אתנו בגררייה וכאילו לא השתנה כלום, כאילו לא עברו עליך השנים. אותו מרץ אותה המסירות ואותו גדי האהוב על כולנו.

אחרי שנים של עבודה עם עשייה ולמידה והתמקצעות במקצוע המסגרות היה נכר בק שאתה אוהב את עבודתך, תמיד מסור לה ותמיד חיכית לבוקר כדי להתחיל את הפרויקט הבא או להמשיך את הפרויקט שטרם הסתיים מאתמו.

אני מאחל לך שתמשיך להיות כמו שאתה בעל לב רחב ונעים הליכות צנוע ואדיב כלפי הזולת. מאחל לך ולכל משפחתך המורחבת: רק טוב, אושר, בריאות ונחת.

עשרות קילומטרים של גדרות ומעקות ריתכת וחברת והתקנת ברחבי הקיבוץ: סככות-מקטנות ועד גדולות. בנית כלובים, שערים, עמודים, ועוד ועוד... מכל הבא ליד כל מה שנדרש ממך ידעת להתמודד ולבצע על הצד הטוב ביותר. תמיד ידעת להיות יעיל ותמיד הצלחת בכל המשימות הפשוטות והמסובכות יותר אשר נדרשת לבצע. וכל זאת על אף ניותך מפציעת במחלת ששת הימים.

לסיום אומר לך תודה גדולה איש יקר ואהוב.

ממני:
אופיר אלון
ובשם כל הצוות:
יוסי כתר, סמיר כבהה
והקיבוץ כולו.

הלך לעולמו הפזמונאי והמשורר יוסי גמזו

את שירותו הצבאי עשה ככתב ועורך בביטאון "במחנה גדנ"ע" יחד עם יהורם טהר-לב ורחל חלפי. ב"מחנה גדנ"ע" היה בעל טור סטירי חריף בשם "יוסי אין מנוסי", בו ביקר תופעות שונות בחברה הישראלית. בד בבד עם קריירה מצליחה של פזמונאי, כתב גם שירה לירית רצינית, ופרסמה תחת שמות עט שונים.

בסוף שנות ה-50 יצא לאור ספרו של יוסי גמזו "אתם נוער אתם"? שהוא אסופת הומורסקות וסאטירות. שם הספר כנראה בהשראת אמרתו המפורסמת של "זקן השומרים" אברהם שפירא הזכור בין היתר כמי שאמר "אתם נוער אתם? אתם חרא!" (מטעמי לשון נקיה שונה החרא לבררה). בתחילת שנות ה-70 ערך את "אופק", כתב עת לספרות להגות ולביקורת בו כתבו בכירי הסופרים והמשוררים בארץ, אולם חייו של כתב עת זה היו קצרים מאוד. בגיליונותיו הספורים של "אופק" נדפס מחזור שיריו "פעמוני עין כרם" - אותו כתב תחת שם בדוי (הנזיר אנדריאס אנג'לו דונאטי). יש הטוענים שבשירים אלו תינה את צרותיו האישיות והמשפחתיות הקשות.

בשנים 1971-1972 היה גם עורכו ומוציאו לאור של השבועון "פופאי/חבריה", שהיה מורכב משני חלקים: החלק החיצוני, "פופאי", כלל קומיקס מתורגמים, בדרך כלל מסיפורי פופאי המלח וחבורתו, פרופסור חרטומי הממציאן הלא-יוצלח ועוד. בחלק הפנימי, "חבריה", נכללו שירים וסיפורים לילדים.

באפריל 1968, כשהיה בן 30, נשא יוסי לאשה את נעמה ישעיהו, בתו של שר הדואר, ישראל ישעיהו - לימים יו"ר הכנסת. בחתונה השתתפו שרים, חברי כנסת, ראשי מפא"י, ואנשי ציבור. את הזוג השיא הרב הראשי לצה"ל האלוף הרב שלמה גורן. למאות הקרואים חולק קלף ועליו שיר שכתב במיוחד לאירוע חתן השמחה יוסי גמזו. נישואי יוסי ונעמה לא עלו יפה ובני הזוג התדיינו רבות בבתי המשפט. בשנת 1972 נפרדו. רק בשנת 1995, לאחר עשרות שנות מאבק, התגרשו בני-הזוג רשמית. לזוג נולדה בת - לילך עין הבר, כיום- אמנית ויוצרת.

בשנת 1973 עזב יוסי גמזו את הארץ ונסע לארצות הברית, שם לימד ספרות עברית באוניברסיטאות שונות, ביניהן באוניברסיטת אוהיו. בארה"ב השלים עבודת דוקטורט על יצירתו של המשורר והסופר איציק מאנגר. בהמשך עבר לאוסטרליה שם שימש מרצה לספרות וללשון עברית באוניברסיטת סידני.

רק כעבור 20 שנה, בשנת 1993, שב ארצה ועבר להתגורר באילת שם לימד במכללה האקדמית של

בחודש שעבר הלך לעולמו יוסי גמזו, מהיוצרים הפוריים והחשובים בזמר הישראלי שהטביע חותם משמעותי בתרבות הישראלית. הוא התחנך גם במוסד החינוכי בקיבוץ מעברות, היה ילד חוץ בקבוצת 'רימון' וכתב שירים לעיתון המוסד "על הגבעה". בין שיריו המפורסמים "סתם יום של חול", "זוהי יפו", "איפה הן הבחורות ההן", "סימן שאתה צעיר", "הכותל", ועוד רבים.

במהלך השנים כתב יוסי גמזו אין ספור שירים, חלקם הפכו מזה כבר לנכסי צאן ברזל בזמר העברי. גמזו כתב את רוב שיריו הידועים בין השנים 1960-1980. בנוסף לפזמונים כתב יוסי גמזו גם שירים ליריים שפורסמו, לעתים קרובות תחת שמות עט שונים, בעיתונים "דבר", "הארץ", "על המשמר", מעריב ועוד. כן תירגם שירים וסונטות. גמזו פרסם למעלה מ-30 ספרים בתחומי השירה, הסיפורת, ספרות הילדים והעיתונות. במשך שנים פרסם בעיתון "דבר" טור שבועי בשם "על ספסל בשדרה". הוא היה פרופסור לספרות עברית והביוגרפיה האישית שלו היא מרתקת, מורכבת וגם עצובה.

הוא נולד ב-14 בפברואר 1938 בפריז בירת צרפת, שם עשו הוריו חיים וגרטי (גרטה) את תואר הדוקטורט שלהם באוניברסיטת סורבון. בהיותו בן שנה עלה לארץ עם אביו. המשפחה התגוררה בבית בן שני חדרים ברחוב בר כוכבא, בתל אביב, לא רחוב מכיכר דיזנגוף. הבית היה ספוג תרבות. אביו מבקר התיאטרון הנודע ד"ר חיים גמזו נהג לארח בביתו אמנים ויוצרי תרבות ובתוקף תפקידו בעיתונות גם השתתף באירועי תרבות רבים ויוסי בנו נלווה אליו לא פעם. כבר בגיל צעיר נחשף לעולם עשיר של אמנות, תיאטרון, כתיבה.

בשנת 1943, בהיותו בן 5, נפטרה אמו של יוסי גרטי (גרטה). אביו חיים גמזו נישא שוב ב-1948, לחווה לבית שוורץ ויוסי נשלח להתחנך בקיבוצים. תקופת מה שהה בגבע, בהמשך עבר לקיבוץ מעברות ופה למד כילד חוץ במוסד החינוכי בקיבוץ. בהמשך סיים את לימודיו התיכוניים ב"גימנסיה העברית הרצליה" בתל אביב.

את קריירת הכתיבה החל יוסי גמזו בגיל צעיר מאד. כבר בגיל 9 פורסמו כמה משיריו בעיתוני ילדים ונוער ושירו הראשון נתפרסם שלא בידיעתו ב"משמר לילדים". את שיריו הראשונים פרסמו אברהם שלונסקי ונתן אלתרמן.

אילת. בהמשך עבר להתגורר בקצרין שברמת הגולן ושם לימד ספרות עברית במכללת "אוהל". ב-2006, לאחר שהתגורר מספר שנים בקצרין עבר להתגורר בשכונת קריית אליעזר בחיפה. לאחר שעזב את ישראל בשנת 1973, נמכרו נכסיו של גמזו בישראל ועוקלו תמלוגיו לצורך תשלום המזונות, אך אלו לא הספיקו לכסות את חובו שתפח. בספטמבר 2013 הוכרו גמזו כפושט רגל הפטור מתשלום חוב המזונות, לאחר הליך מורכב של מעל לעשור שכלל דיונים רבים בהלכות פשיטת רגל על מזונות וערעור על פסק הדין נדחה על ידי בית המשפט העליון.

יוסי גמזו זכה ועוטר בשורה של פרסים ועיטורים על יצירותיו ומפעליו התרבותיים. הוא זכה בכ-14 פרסים ספרותיים, עיתונאיים ומחקריים בארץ ומחוצה לה. בשנת 1968 זכה בפרס "ציב" לספרות ילדים על ספרו "לא רוצים לישון - רוצים להשתגע!", ב-1971 זכה בפרס "שווימר" לעיתונאות ע"ש וולטר שווימר.

ב-2014 הוענק ליוסי גמזו פרס אקו"ם על מפעל חיים בזמר העברי, ע"ש אהוד מנור. בנימוקים למתן הפרס נאמר בין השאר: "שיריו של גמזו מצטיינים בשפה עשירה ובחריזה מושלמת. הם נטועים בנוף הארץ ובהווי הישראלי ומתארים היטב את האוהב והכואב שבחינו כאן. גמזו ניחן ביכולת להשתמש על-פי הצורך גם בהומור בריא וגם ברגישות רבה. ברוחו ובכתיבתו הסאטירית גמזו עדיין "צעיר, כמו יום אביב בהיר".

ב-2016 זכה גמזו בפרס ע"ש אריק איינשטיין הניתן מטעם משרד התרבות, לאמנים ותיקים בני 60 ומעלה בתחום הזמר העברי. בנימוקים למתן הפרס, כתבו השופטים: "יוסי גמזו הוא סטיריקן, הומוריסט, מתרגם, משורר ופזמונאי ישראלי במלוא מובן המילה. ביצירתו הוא משלב עין בוחנת ורגישות גבוהה עם הומור וצחוק בריא, מבט מהצד עם מעורבות ואכפתיות. גמזו מייצג את הניגודים הרבים המאפיינים את החברה והתרבות הישראלית: קודש וחול, השתתפות בקרב וכמיהה לשלום, התבגרות וילדות, רצינות וקלילות, דמע וצחוק, והכל מתוך אהבה אמיתית לשפה העברית, לתרבות ולחברה הישראלית". ביוני 2019 העניקה לו אוניברסיטת בר אילן אות הוקרה על מפעל חיים על תרומתו לתרבות הישראלית ולזמר העברי.

יוסי גמזו היה פעיל כמעט עד יומו האחרון. הוא הוזמן והתארח בערבי זמר ותרבות והמשיך ליצור ולכתוב. הופיע במשותף עם יוצרים זמרים. כתב בקביעות בכתב העת האינטרנטי "חדשות בן עזר" ושיריו שודרו באורח קבוע בפתח תוכניתו של מושיק טימור "שישי אישי" המשודרת מידי ליל שבת.

נפטר בעקבות פציעה קשה, לאחר שנפל ונחבל.

אלי אלון

הוסיף ממקורות שונים: אורי ב"ש

יוסי גמזו ז"ל | צילום - דרון גולן, מעריב

עתיד נגיף הקורונה בישראל ובעולם

ד"ר רועי צזנה

הרשת מלאה מאמרים, רשימות, דעות, אזהרות, דיווחים וקונספירציות בכל הנוגע לקורונה. המאמר שבחתי לפרסם כאן הוא אולי המאמר הכי טוב, אמין ושקול שראיתי עד עכשיו על הסכנות האמיתיות של הנגיף ועל הסיבות לכך שחשוב למלא אחרי הוראות משרד הבריאות. בניגוד לכל מיני פוסטים שהם בעיקר דעות של מומחים מטעם עצמם, כאן מדובר על ד"ר רועי צזנה, מומחה בנגו-טכנולוגיה. הוא גם לא סומך רק על הידע שלו, וביקש ממומחים אחרים שיעברו על הטקסט שלו מספר פעמים, יעירו ויתקנו. וזה לא עניין של מה בכך.

- הנה ראשי הפרקים כדי לנסות לשכנע אתכם לקרוא:
 - סקירה היסטורית קצרה על גילוי הנגיף באזור העיר ווהאן בסין + סטטיסטיקות של מה קורה למי שנדבק. נקודה חשובה - מדברים על אחוז תמותה של 2 אחוזים אבל בפועל האחוז כנראה נמוך בהרבה, כי הרבה מהנדבקים לא יודעים שנדבקו ולא מדווחים.
 - מה הסכנה שנשקפת מהתפשטותו של וירוס הקורונה.
 - חשיבותם של בתי החולים: איזה דברים יקרו במצב בו בתי-החולים יהיו מלאים, ואיך סין השכילה לטפל בבעיה.
 - סיבות לאופטימיות: מה מנסה משרד הבריאות לעשות ולמה זה טוב. על הפעולות שנקטה לאחרונה דרום קוראיה, פעולות שהורידו את מספר הנדבקים במדינה.
 - חלק שעוסק בשאלה האם הנגיף יעלם בקיץ כמו שמנחשים רבים. התשובה בקצרה - לא בטוח.
 - סיכום אופטימי, שמסביר שהנגיף דוחף את מערכת הבריאות להתייעל ולהשתכלל כדי להתמודד עם הסכנות החדשות שמציב הנגיף הזה ונגיפים דומים שאולי עוד יגיעו.
- כדאי לקרוא בשקט בבית ולהשתדל להביט על הכול דרך חצי הכוס המלאה, למרות התרחישים...

אורי ב"ש

בצעדי-מגע קיצוניים, אבל חוששות להסביר את הסיבה להן לציבור הרחב. אם לא נבין עד כמה חמור המצב יכול- להיות, שלא נדע גם למה חשוב כל-כך שנמלא אחר הנחיות הממשלה ומשרד הבריאות. החשש האמיתי שלי הוא שהאנשים שאינם ממלאים אחר הנחיות הממשלה - הם אלו שיביאו להתממשותו של התרחיש הרע ביותר.

אז אנא: קראו את הרשומה בזהירות כדי להבין מה העתיד הגרוע ביותר שיכול להיות, אבל המשיכו לקרוא עד הסוף כדי לגלות גם את נקודות האור, ומדוע יש תקווה - אם רק נפעל נכון.

כשנגיף חדש מופיע

באמצע דצמבר החלו מעבדות באזור העיר ווהאן, סין לקבל דגימות רוק שנלקחו מחולים בדלקת ריאות בעיר. לקח למעבדות שבוע בערך לרצף את הקוד הגנטי של הנגיף שהיה קיים בדגימות, ולזהות שיש דמיון של שמונים אחוזים בינו לבין SARS הידוע לשמצה... אבל שמעבר לכך- מדובר בנגיף חדש שאינו מוכר לאנושות.

בשלושת החודשים האחרונים, העולם חווה טלטלה בסדר גודל, ובכך, גלובלי. סין הטילה עוצר על מאות-מיליוני אזרחים ומנעה מהם לצאת מבתיהם לאורך שבועות ארוכים. חלקם עדיין נמצאים בסגר. חודשים לאחר מכן, כאשר הגיע נגיף הקורונה (שמו המדעי הוא SARS-CoV-2, ולמחלה שהוא גורם קוראים Covid-19), אבל אקראי לו כאן "נגיף הקורונה" בקיצור) לאיטליה, ראינו תגובה דומה מצד השלטונות. וממש בימים האחרונים החליטה הממשלה באיטליה להטיל סגר מוחלט על כל איטליה, בצעד שעלול לקבור סופית את הכלכלה במדינה. אה, ובישראל משרד הבריאות הכריז מלחמה על כל העולם, והכניס עשרות-אלפי אזרחים לבידוד, כולל כל מי שמגיע ממדינות זרות.

אבל למה? מה הסיבה לחרדה שתקפה פתאום את העולם מנגיף שיש הטוענים שאינו חמור יותר משפעת? ברשומה זו אני רוצה לנסות להסביר מה הסיבה לכל הצעדים הדרמטיים האלו - בראייה לטווח הקצר ולטווח הארוך. אני מזהיר מראש שזו תהיה רשומה מפחידה, אבל אני מאמין שהציבור צריך להבין גם את המשמעויות של התפשטות הווירוס, ואת הסיבה שממשלות נוקטות

אלף אנשים- כולל כאלו שאינם חשודים בהידבקות -הרי שנראה שאחוז התמותה שם עומד "רק" על 0.6 אחוזים. אפילו אז, הנגיף עדיין קטלני פי שישה מהשפעת העונתית (שקוטלת 0.1 אחוזים מהנדבקים). כמו כן, רק 1.3 אחוזים מכל חולי השפעת בארה"ב בשנה האחרונה היו זקוקים לאשפוז בבית החולים, בהשוואה לעשרים ואחד אחוזים מהנדבקים בנגיף הקורונה.

המשבש הגדול

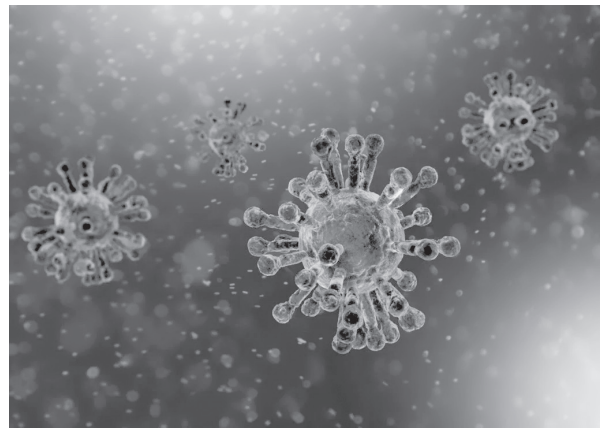
סין לא הייתה מוכנה להשבית את הכלכלה של כל אזור חוביי החובק את העיר ווהאן, בלי סיבה טובה מאד. ווהאן היא אחת מערי התעשייה המתקדמות בסין, עם 11 מיליון תושבים וכלכלה ענפה. או לפחות הייתה כזו. אלא ששלטונות סין ראו תוך חודש מתחילת האבחונים, שמספר גדול של אנשים זקוקים לאשפוז בשל קשיי נשימה ודלקות ריאות.

וירוס הקורונה, מסתבר, מדבק ביותר. כל אדם שנדבק בוורוס, מדביק בתורו בממוצע 2.2 אנשים אחרים. מבחינה זו, נגיף הקורונה מדבק כמעט פי שניים יותר מהשפעת העונתית. אין פלא כי בעיר ווהאן זינק מספר הנדבקים במהירות.

זוכרים את הסטטיסטיקה של ארגון הבריאות העולמי? מתוך כל מאה נשאים של הווירוס, עשרים ואחד יודקו לטיפול חירום. נניח לרגע שרוב הנשאים באמת אינם מזוהים כנשאים, ולכן שיעור החולים החמורים קטן הרבה יותר. נניח שמדובר, למשל, רק בעשרים חולים חמורים מתוך כל 500 נשאים, ולא מתוך כל מאה. זו הנחה גדולה, אבל נוחה. נניח גם שהנגיף - שמדבק, כאמור, יותר מהשפעת - יגיע לרמות ההדבקה של מגפת השפעת מ-1889, בה נדבקו כמשוער עד שישים אחוזים מכל אוכלוסיית העולם (הנגיף שעמד מאחורי אותה מגיפה היה בעל יכולת הדבקה בשיעור דומה לזה של נגיף הקורונה, כך שכל אדם הדביק בערך שני אנשים).

נעשה את החישובים במהירות. אם שישים אחוזים מתוך 11 מיליון תושבים היו נדבקים בנגיף, הרי שבתי החולים של ווהאן היו צריכים לטפל ב-264,000 אנשים שעלולים למות מבלי טיפול רפואי דחוף.

בתי החולים אינם אמורים להיות מסוגלים להתמודד עם עומס כזה. לשם השוואה, בית חולים ממוצע בארצות הברית מכיל רק 190 מיטות, וחלק גדול מהן לא נועד לחולים במצבי חירום. אני לא יודע כמה מיטות יש בבתי- החולים בסין, אבל מה שבטוח - גם הם לא יכלו להתמודד עם מצב החירום שהפיל עליהם נגיף

המעבדות נכנסו ללחץ והעבירו את ההודעה לגורמים מלמעלה, שאמרו להן בעדינות לסתום את הפה ולא לעורר פאניקה ציבורית. וכך הן עשו, עד שקמה מעבדה אמיצה אחת בתחילת ינואר ופרסמה את הקוד הגנטי של הנגיף. היא נסגרה מיד למחרת היום, בהוראת השלטונות, אבל המרצע כבר יצא מן השק ולכולם היה ברור שיש נגיף חדש שם בסין.

לממשלת סין לקח קצת זמן להבין את חומרת המצב, אבל מהר מאד היא גילתה שיש לה בעיה רצינית באזור ווהאן: התושבים נהרו לבתי-החולים עם קשיי נשימה, חום ודלקת ריאות. למזלם, למרות שהנגיף החדש אכן היה דומה ל-SARS, אחוז התמותה הנלווה היה נמוך בהרבה. אם במקרה של SARS מתים עשרה אחוזים מהנדבקים, הרי שבמקרה של נגיף הקורונה החדש, אחוז התמותה המשוער בוהן עמד על 2 אחוזים בלבד (וכנראה שגם זו הערכה מוגזמת, מכיוון שאיננו יודעים את מספר הנדבקים המדויק).

כאן כדאי לעצור לרגע ולהסביר את מה שאנחנו יודעים היום על המחלה. מתוך כל מאה אנשים שנדבקים בנגיף, בערך שמונים מתוכם יפתחו מחלה קלה בלבד, או אפילו יישארו בריאים למראית-עין. ארבעה-עשר יפתחו מחלה קשה יותר, עם קשיי נשימה מתקדמים ודלקת ריאות, שתחייב טיפול בבית-החולים. חמישה יודקו לטיפול חירום, עקב הלם זיהומי, כשל נשימתי וקריסת מערכות הגוף. ושניים מתוך מאה החולים, ובכך, ימותו.

הנתונים הללו אינם מדויקים, מכיוון שחלק גדול מהנדבקים בנגיף אינם מפתחים כנראה מחלה משמעותית ואינם מגיעים אפילו לרופא להיבדק, ולכן אינם נכללים בסטטיסטיקה. מכיוון שכך, קרוב לוודאי שמספר הנדבקים גדול בהרבה - אולי פי שניים, פי שלושה, או פי עשרה או יותר - ממה שאנחנו יודעים. אם נסתמך על הנתונים המגיעים מדרום-קוריאה, שם נבדקו כבר יותר ממאה-

- מלאי התרופות להורדת חום, למניעת ועצירת פרכוסים (הנובעים מחום), להרדמת חולים (נחון במקרה שצריך לבצע בהם אינטובציה) וכו' יאזול במהירות - תוך ימים ספורים - כך שחולים לא יוכלו לקבל את שירותי הרפואה המודרנית להם הם מצפים.

- מספרן המועט של מכונות ההנשמה לא יספיק עבור כל החולים במצב קריטי. גם אספקת בלוני החמצן תאזל. - חולי קורונה במצב קריטי יגססו במיטותיהם מבלי שיוכלו לקבל טיפול מהצוות הרפואי - שחלקו חולה בעצמו עם חום, צמרמורות ושאר מרעין בישין. בכל מקרה, אין מספיק מכונות הנשמה, תרופות או חמצן כדי לעזור לכולם, כבר אמרנו? ואכן, יש כבר עדויות המגיעות מאיטליה - שם יש מחסור חמור במכונות הנשמה - כי בתי-חולים מעבירים מכונות הנשמה מזקנים לנפגעי קורונה צעירים יותר. - חולים כרוניים לא יוכלו להגיע אל בתי-החולים כדי לקבל טיפול תרופתי. מדובר כאן בחולי סרטן, חולי מחלות לב, מחלות נוירולוגיות, מחלות מטבוליות מכל סוג וכן הלאה. בתי-החולים יהיו פקוקים בחולי קורונה, ובכל מקרה - לא יהיו מספיק אנשי צוות רפואי לטפל בחולים הכרוניים. ואם משהו מאנשי הצוות יתפנה מחולי קורונה כדי לטפל בחולים הכרוניים - הוא ידביק גם אותם.

- נשים הרות לא יוכלו ללדת בבתי-החולים: לא יהיו מספיק אנשי צוות כדי לטפל בהן ולהבטיח את שלומן, והן יידבקו בנגיף מיד לאחר הלידה. רבות יבחרו ללדת בבתי-הן - עניין לעיתים מסוכן ולא-פשוט, במיוחד כשבעלי ההכשרה הרפואית המקצועית יהיו חייבים להיות נוכחים בבתי-החולים ולא יוכלו לסייע בלידה.

- נפגעי תאונות דרכים ימצאו עצמם מטופלים ומסולקים. הגעת לבית החולים עם שבר מורכב? יקבעו לך אותו בצורה הבסיסית ביותר, וישלחו אותך הביתה עם גורופן. וכן, השבר יתאחה באופן לא-מיטבי, ותסבול מנכות מסוימת ומכאבים לשארית חיך, אבל אין ברירה אחרת כשבתי-החולים מלאים.

- כל מי שמגיע לבית-החולים עם בעיה בריאותית הדורשת טיפול מיידי - קשיש עם התקף לב, ילד שבלע גולה - יגלה שהוא צריך לחכות ימים לטיפול רפואי הולם, אם בכלל. עכשיו חשבו לרגע על כל האנשים האלו שלא קשורים בכלל באופן ישיר לנגיף: חולי הסרטן והלב, הנפגעים מתאונות הדרכים, הנשים שיולדו בחופזה במקרה הטוב וכל היתר... בתי-החולים אינם יכולים לסייע להם, והם יישלחו לבתי-הם, שם יודקו להשגחה רצופה ולסיוע מתמיד. מי יספק להם את ההשגחה הזו? בני המשפחות שלהם, כמובן. אלו אותם אנשים שהיו אמורים לצאת לעבוד, להמשיך

הקורונה. הממשלה הבינה מיד שיש לה בעיה, הטילה סגר על כל ווהאן, והקימה תוך שבועיים שני בתי-חולים חדשים, במבצע שרק בסין אפשר לעשות. מיד לאחר מכן היא הטילה עוצר על כל התושבים, ומנעה מהם לצאת מהבתים שבועות שלמים (אולי חוץ מגיחה קטנה אחת פעם בשבוע כדי לרכוש מזון), רק כדי למנוע מהנגיף מלהתפשט ולהדביק אנשים בריאים.

תאמרו עכשיו - ממה חששה כל כך סין? אז יתמוטטו בתי-החולים - אז מה? האם האלטרנטיבה לעצור את כל החיים בעיר עדיפה על קריסת בתי-החולים?

זה המקום להזכיר שאמצעי חיטוי בסיסיים כמו מתקני חיטוי ידיים אוטומטיים בכל מקום ציבורי, חיטוי תכוף של רכבות, אוטובוסים ומוניות, והנחיית הציבור לשמור על כללי היגיינה יסייעו לצמצם את ההידבקות ולחיות עם הנגיף במדינה

חשיבותם של בתי-החולים

התשובה היא שבתי-החולים חיוניים הרבה יותר ממה שנדמה לכלכלה ולחברה.

הנה כמה מהדברים אשר יקרו במצב בו בתי-החולים מלאים עד אפס מקום. אני מתנצל מראש על התמונה האפוקליפטית, אבל היא לא רחוקה בהרבה מהמצב בו מצאו עצמם בתי-החולים בווהאן, וממנו הצליחו להינצל בעיקר בזכות תגובתה 'המוגזמת' של ממשלת סין, אשר פתחה עוד שני בתי-חולים כאמור, והטילה סגר שמנע התפשטות של הנגיף.

- אנשי הצוות הרפואי יעבדו מסביב לשעון, יתעייפו, יעשו טעויות - וגם יידבקו בעצמם בנגיף הקורונה במקומם או במאוחר. ועל הדרך, הם גם ידביקו את כל מי שיגיע לבית-החולים.

לרבים להיכנס לבידוד. יש לכך סיבה טובה. הבידוד יכול להאט את התפשטות הנגיף בקרב האוכלוסייה, וכך למנוע מצב בו 150,000 אנשים יגיעו לבתי-החולים כולם ביחד. במקום זאת, אפילו אם הנגיף ממשיך להתפשט בישראל, הוא ידביק אנשים באיטיות כך שהביקורים בבתי-החולים יתפרסו 'לטפטופים' לאורך חצי-שנה או שנה. זה עדיין יטיל עומס עצום על בתי-החולים, אבל הוא עוד יהיה נסבל.

סגירת הגבולות משרתת מטרה דומה. ארצות הברית פישלה בגדול, נכון לעתה, ועומדת לפני התפרצות רצינית

של הנגיף. כל תייר שמגיע משם בלי לעבור בידוד, מגדיל את הסיכון להאצת התפשטות הנגיף בישראל. יש אמנם דרכים לשפר את ההתמודדות - לספק דרכי תחבורה חלופיות במקום רכבת ישראל למי שחשוד כנשא, או לפתח אפליקציה שמחייבת תיירים לדווח על מצבם הבריאותי (כפי שעשו בדרום-קוריאה). אבל עצם הדרישה לבידוד הגיונית בסך-הכל.

אני יודע שיש המון התמרמרות כנגד צעדים קיצוניים כל-כך, אבל ראינו כבר בסין שאפשר לעצור את הנגיף באמצעות הצעדים האלו. ייתכן שבמצב הקיצוני ביותר ניאלץ להטיל עוצר על ערים שלמות, לתת לכלכלת ההייטק להמשיך לעבוד בטלה-פרזנס דרך האינטרנט, ולהגדיר שהחוזאים ימשיכו לייצר מזון לצריכה ולייצוא בתנאים מבודדים יחסית. אולי ניאלץ אפילו לבודד את האוכלוסיות הרגישות - כלומר, את

לשמר את המשק ואת פעילותו הפועמת - ומוצאים עצמם תקועים בבתיים, שומרים על בני משפחותיהם, במקום לעבוד.

אה, וזאת בהנחה שהם עצמם, כאמור, התאוששו כבר מהנגיף. אל תשכחו שהוא גורם לתסמינים דמויי-שפעת, עם חום גבוה וחולשה. ניסיתם פעם לעבוד בזמן שאתם חולים בשפעת? לא חוויה נעימה, בלשון המעטה.

במילים אחרות, אם ממשלת סין הייתה מניחה לנגיף להתפשט בין האוכלוסייה סתם ככה, יש סיכוי ממשי שהמשק שם היה קורס בכל מקרה, או לפחות סובל מאד. נשמע אפוקליפטי? ובכן, כן. אבל ככה אירועים כאלו תמיד נשמעים מהצד. גם במקרה של רעידת אדמה קשה, או מלחמה רחבה, בתי-החולים מהווים את נקודות התורפה. בבתי-החולים קיים תמיד מחסור במשאבים, וכמות גדולה במיוחד של אנשים הנוהרים לקבל עזרה, תביא אותם לקריסה או שתכפה עליהם קבלת החלטות קשות כמו תעדוף בין חולים, שליחה לאשפוז בית גם כשעדיף בית חולים, ובעיקר - הרבה, הרבה מהומה שתוביל לכך שאנשים רבים לא יקבלו טיפול רפואי מירבי.

וכל זה עלול לקרות גם בישראל.

ניישם לרגע את הסטטיסטיקה שצינתי על ישראל. בישראל חיים 9.1 מיליון תושבים. נחסיר מתוכם 2.9 מיליון ילדים (שמפתחים סימני מחלה קלים מאד, אם בכלל) ונקבל 6.2 מיליון נדבקים פוטנציאליים. נניח שרק שישים אחוזים מהם יידבקו, ושרק אחד מכל 25 נדבקים (כלומר, 20 מתוך 500) יודקק לטיפול נמרץ. אם זה יהיה המצב, הרי שתוך כמה חודשים נצטרך כמעט 150,000 מיטות בבתי-החולים בישראל. וזאת כאשר בבית החולים שיבא - הגדול ביותר במדינה - יש 1,500 מיטות בלבד. אני חוזר שוב על המספר: 150,000 מיטות.

המספר הזה נובע משתי הנחות קיצוניות: שמספר גדול של אנשים יחלה, ושכולם יחלו בתקופת זמן קצרה יחסית של חודש או שניים. שתי ההנחות האלו עשויות להתממש, אבל יש סיבה טובה לאופטימיות: משרד הבריאות עושה כל מה שאפשר כדי שזה לא יהיה המצב.

סיבות לאופטימיות

הפחדתי אתכם? טוב מאד. צריך לדעת גם מהו התרחיש הרע ביותר ולהיות מסוגלים להיערך לקראתו ולמתן את השפעותיו. ומשרד הבריאות שלנו כאן בישראל עושה עבודה די טובה עד עכשיו.

מה מנסה משרד הבריאות לעשות, עם כל הצעדים הקיצוניים לאחרונה? אנשי מערכת הבריאות שלנו קוראים

הזו? אני חושב שאנחנו במקום לא רע. אולי חוץ מהעניין של האוכלוסייה הממושמת.

גם אם לא נצליח למגר את הנגיף לגמרי, הרי שבינתיים, במרחב הנשימה שהבידוד וסגירת הגבולות מקנים לנו, מערכת הבריאות עושה דבר אחד גדול וחשוב: היא נערכת ומצטיידת לקראת הנגיף.

אני יכול להבטיח לכם שכל בית-חולים וקופת חולים מנסים בימים אלו לרכוש כל מכונת הנשמה שעוד מוצעת למכירה בשוק, מרעננים ציוד שהתיישן במחסנים ומזמינים שפע של תרופות ומסיכות לקראת העתיד לבוא. בזכות ההצטיידות הזו הם יוכלו, בתקווה, לטפל בחולים גם במצב של עומס קיצוני. ועל הדרך, היא גם מצפה ל- 'נס' - כלומר, לאירוע לא-צפוי ושלא ניתן לחזות מראש.

הג'וקר שבשרוול

קיים ג'וקר אחד - קלף שאפשר לשלוף מהחבילה ועשוי לשנות את כל התמונה בחודשים הקרובים. אבל בשביל זה צריך שיהיה לנו הרבה מאד מזל.

ה-'נס' שאני מדבר עליו הוא שנגיף הקורונה יתמסמס וייעלם עם בוא הקיץ. בימים האחרונים התפרסם מחקר חדש (שנכון לרגע זה לא עבר ביקורת עמיתים)

הקשישים - ולהקים מערך התנדבות שמשרת אותן בהסגר. אלו אפשרויות קיצוניות, אבל הן קיימות.

זה המקום להזכיר שאמצעי חיטוי בסיסיים כמו מתקני חיטוי ידיים אוטומטיים בכל מקום ציבורי, חיטוי תכוף של רכבות, אוטובוסים ומוניות, והנחיית הציבור לשמור על כללי היגיינה יסייעו לצמצם את ההידבקות ו- "לחיות עם הנגיף" במדינה.

יש סיבה אמיתית לאופטימיות: מדינות שנקטו בכל הדרכים האלו ביעילות, הצליחו לעצור את התפשטות נגיף הקורונה. דרום-קוריאה עורכת יותר מ- 10,000 בדיקות ביום, חלקן בתחנות בצד הדרך, ועוקבת במגוון אמצעים טכנולוגיים אחרי כל הנתונים בבידוד כדי לוודא שלא יפרו אותו. פקידים ממשלתיים בודקים פעמיים ביום את מי שנמצא בהסגר, וכל מי שנכנס למדינה צריך להתקין אפליקציה על הסמארטפון ולדווח על מצבו הבריאותי מדי יום. כתוצאה מצעדים אלו, מספר הנדבקים החדשים בדרום-קוריאה יורד בימים האחרונים. סינגפור וטייוואן נוקטות בצעדים דומים, עם הצלחה דומה.

האוכלוסייה במדינות אלו ממושמת יותר, ומערכות הבריאות שלהן במצב טוב מלכתחילה. הכלכלות שלהן נהנות ממרווח נשימה. איפה ישראל עומדת על המפה

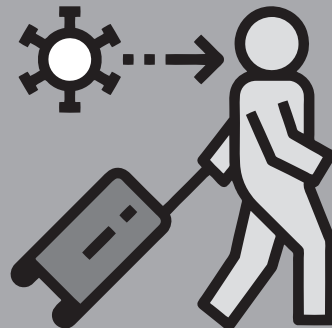
עיטוש גרוע מיתוש

הקפידו לנקוט באחריות ובאמצעי הגנה בשעה שאתם מתעטשים או משתעלים

מידע שווה

אחריות חברתית

חזרתם מחו"ל? חשוב שנדע מזה! שתפו את הגורמים הרלוונטים בקהילה

ללכת עם מסיכה ברחוב כשיש לכם רק עקצוץ קטן באף. אבל ההוראות האלו נועדו למנוע את התרחיש בו בתי- החולים יקרסו, ובו בעיקר האוכלוסייה החלשה ביותר תיפגע: סבא וסבתא של כל אחד מאיתנו. כל מי שממלא אחר ההוראות האלו צריך לדעת שהוא מציל בכך נפשות רבות בישראל.

בראייה ארוכת טווח יותר, החיסונים הראשונים יופיעו עד סוף השנה או קצת לאחר מכן, ויש סיכוי טוב שהם ימתנו וירסנו את המתקפות הבאות של הנגיף. אם כך יקרה, הרי שהוא ייעלם לחלוטין, או שיהפוך להיות סוג נוסף

מדינות שנקטו בכל הדרכים האלו ביעילות, הצליחו לעצור את התפשטות נגיף הקורונה. מספר הנדבקים החדשים בדרום-קוריאה יורד בימים האחרונים. סינגפור וטייוואן נוקטות בצעדים דומים, עם הצלחה דומה.

של מחלת-חורף שתעיק על מערכת הבריאות שלנו. אבל זמנו קצוב. ההתקדמויות העצומות במדע הרפואה ינפיקו בעשור או שניים הקרובים פתרון גם עבור הנגיף הזה, ערומי ככל שיהיה. בראייה ארוכת טווח, מצבנו טוב ורק יהיה טוב עוד יותר עם חלוף השנים. כבר היום מביא הנגיף להאצה בפיתוח טכנולוגיות רפואה ואבחון מרחוק, ואנחנו עדים לפתיחתם של בתי-חולים עם שירותים רובוטיים מתקדמים.

נגיף הקורונה - אחד האויבים החדשים של האנושות - עושה לנו חיים לא-קלים בטווח הקצר, אבל על הדרך הוא מסייע לשירותי הרפואה לזנק קדימה. מערכות הבריאות, שהתקשו מאז ומתמיד לאמץ טכנולוגיות חדישות, יעברו אליהן בעל כורחן. אנו צפויים לראות אימוץ מהיר של מערכות מתקדמות וטכנולוגיות חדשניות שיכולות לשפר לכולנו את החיים ואת הבריאות.

רק בריאות, לכולנו.
ד"ר רועי צזנה

שהראה שהנגיף התפשט בסין במהירות הגבוהה ביותר בממפרטורה של 8.7 מעלות צלזיוס בדיוק. כשחם יותר, הוא אמור להתפשט פחות בקלות. אבל המחקר אינו לוקח בחשבון נתונים אחרים כמו לחות, והחוקרים עצמם מודים כי - "מזג האוויר בפני עצמו... לא יוביל בהכרח לירידה במספר המקרים מבלי יישום אמצעים להתערבות מקיפה בבריאות הציבור".

כדרכם של מחקרים מדעיים, יש גם דעות נגד. מומחים אומרים שאין עדויות שקרובי המשפחה הקטלניים יותר של נגיף הקורונה החדש - SARS ו-MERS - הושפעו לרעה מהקיץ. ובכל מקרה, כשקיץ בצד אחד של כדור- הארץ, חורף בצד השני. הנגיף פשוט ימשיך להתפשט למדינות אחרות - ויחזור אלינו בשיא העוצמה כמה חודשים לאחר מכן.

מייק ריאן, אחד הבכירים בארגון הבריאות העולמי, הזהיר כבר מפני התקווה שמזג האוויר החם יעצור את התפשטות הנגיף. כפי שאמר - "עלינו להניח שהנגיף ימשיך ליהנות מהיכולת להתפשט. זוהי תקוות שווא לומר שכן, הוא ייעלם כמו השפעת... איננו יכולים להניח כך". אבל מותר לקוות, לא?

יהיה טוב - אם נפעל בחכמה
לסיום, שתי מילים אחרונות: יהיה טוב. אבל רק אם נפעל בחכמה.

העתיך סטיוארט ברנד אמר פעם שהוא "פסימי בטווח הקצר ואופטימי בטווח הארוך". הוא פסימי בטווח הקצר כי הוא רואה את כל מה שיכול להשתבש ואת כל הצרות אשר יכולות ליפול על העולם. הוא אופטימי בטווח הארוך כי אנחנו, בני-האדם, טובים במציאת פתרונות לכל הבעיות האלו.

אני לא מאמין שהמצב הגרוע מכל - התרחיש בו בתי- החולים קורסים לגמרי - יתממש בישראל במלוא חומרתו. הרשומה הזו נועדה להבהיר מדוע אנשי משרד הבריאות חרדים כל-כך, ולמה הם נוקטים בצעדים הקיצוניים שאנחנו שומעים עליהם בתקשורת. צעדים אלו בדיוק אמורים למנוע את אותו התרחיש ולהוביל לעתיד טוב יותר, אבל לשם כך עלינו להקשיב להנחיותיהם של אנשי המקצוע ולציית להם.

אני לא אומר שלא יהיה קשה. לא נעים ולא נוח לשבת בבידוד, לחטא ידיים כל כמה שעות, או ללחוץ על כפתור המעלית עם המרפק במקום עם האצבע. לא נעים לקחת מונית בחזרה מנתב"ג, במקום להשתמש ברכבת. לא נעים

*** אם יוצאים מגיעים למקומות נפלאים ***

בהשפעת המרצה המרגשת,
שרון בלוך, נשארנו עם המסר
- לשאוף לאהוב ולראות
תמיד את ה"יש".

תודה מכל הלב! בשם כולן:
זמירה גרינבלט, רונית אדר
ונורית לומניץ

הרגשנו שהייתה מחשבה
מעמיקה כיצד להנעים
לנו את היום החשוב הזה
ואנחנו רוצות להודות
למארגנות היקרות:
**רונה פריבמן, אתי מזרחי,
יעל שחם והילה דביר.**

ביום שישי לפני שבועיים,
התכנסנו נשות הקיבוץ,
למפגש לציון יום האישה
הבינלאומי. קיבלו אותנו
באווירה קסומה ובארוחת
בוקר מדהימה, ממש
מהסרטים!

עובר ושב

מייה קרייר
סיימה לימודים
ויצאה לעצמאות
כלכלית

בהצלחה לכולן
ולכולם!

גיל לוי
סיים מסלול צעירים
ונכנס למועמדות

ליאור רומי
החל את לימודיו
כסטודנט

מיכל שבתאי-לב
(זוגתו של ערן שבתאי)
נכנסת לאורחות
למטרת קליטה

לירן מליחי
חזר אלינו ונכנס
למועמדות לקליטה

לסיום הטיפול. השיננית שהגיעה לפתע, הישירה בי מבט כאומרת "לא הקשבת להוראות שלי ועכשיו אתה כאן". באופן מפתיע הטיפול עבר בשלום הודות לרופאה המקסימה!

בינתיים הגיעה קורונה אחת ואנחנו מתכוננים לשילוב הקטלני - בידוד ביתי שמלווה ב- 10 שעות של חפירות טרקטורים מסביבנו.

מערכת החינוך הושבתה והתחלנו לפתח משחקים מקוריים במשפחה - למשל טקס המדינות החדשות שהצטרפו למעגל: "תנו כבוד לאיי קיימן, קניה וגאבון שבשעה טובה הצטרפו היום עם מקרה ראשון שהתגלה במדינה שלהם, כפיים!!!" או הסדנא לפיתוח שיעולים שהכי דומים למישהו שהתגלה כנשא ואיך לא - הפעילות המרכזית והמעשית שלנו: יציאה למרכזי קניות עם עצירה בתחנות דלק, חנויות מזון מהיר, סופרים, חנות ספרים, התעככות במוסך ובמשרדים של חברת הייטק. אין מה לעשות, במידה ונישא את הנגיף כדאי שלא נעשה פאדיחות והמסלול שלנו יכלול מצד אחד עיסוקים רבים ומצד שני יהיה לנו פוטנציאל להדביק כמה שיותר אנשים...

בלילה יצאתי לפרגולה, ישבתי עם האמיצה על בקבוק קורונה וניתחנו האם זהו סופה של האנושות או עוד משהו חולף... "לא יודעת" היא אמרה, "אבל שמעתי היום שרופאת השיניים שטיפלה בך נמצאת בבידוד...".

איל להב

מבודדים בחפירה

שלושה חודשים חלפו מאז שהנוף מחלון הסלון שלי התחלף משקיעה מרהיבה לאוסף בלתי נגמר של טרקטורים, דחפורים ומשאיות מכל הסוגים, כיאה לעבודות פיתוח לשכונה החדשה הנבנית לנו על המוח (ושלפחות אנחנו גם בין דייריה העתידיים).

שלושה שבועות חלפו מאז ישבתי על כסא הנידונים הפרטי שלי, במרפאת השיניים. סתימה שהתגלתה כחצי טיפול שורש בואך חפירות ארכיאולוגיות והתמוגה בהרמוניה ובסינכרון מדויק עם החפירות של השכונה, אותן יכולתי לראות מחלון מרפאת השיניים בעודי סופר את הדקות

צילום: ענבל נקש

